

KATOLIŠKI MISIJSKI

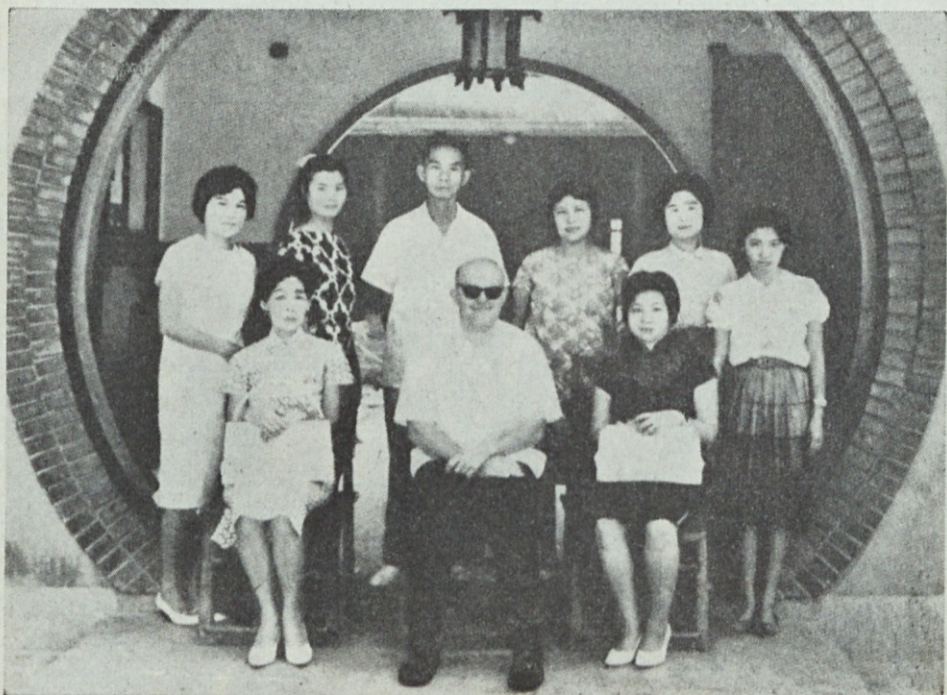
Las Misiones
1965 - XXXIX

Católicas 1965
MAJ 5

Naš rojak Franci Rebol (maryknolske družbe) sredi svojega otroškega vrtca na otoku Formozi; spodaj isti z učiteljskim zborom pred misijonsko hišo.

UNIVERZE V AFRIKI

KJER SE ODLOČA BODOČNOST KONTINENTA

Vodstvo in usoda Afrike je že danes po večini v rokah njenih izobražencev. Največji del sedanjih ministrskih predsednikov samostojnih afriških držav ima akademsko izobrazbo, ki so si jo pridobili v Evropi ali v Ameriki.

„Mednarodna študentska zveza“, ki je pod komunističnim vplivom, zahteva od vseh vlad vzhodnega bloka še več štipendij za mlade afriške dijakke. Že stoji pred vzhodnimi in zahodnimi univerzami nova generacija črnih akademikov, da zamenja sedanje voditelje in oblikuje kontinent po svoji duhovni podobi.

Vedno več pa je možnosti za akademsko izobrazbo doma. Po načrtih UNESCO naj bi se možnosti za študij v Afriki do l. 1980 podedevirale. L. 1962/63 je od 31.000 dijakov iz srednje Afrike še 41 % študiralo po prekomorskih deželah. Do 1980 pa naj bi od 274.000 srednjeafriških študentov obiskovalo tuje visoke šole samo izbranih 10%. Prihodnost Afrike se bo odločila torej na domačih univerzah; na njih bo šlo za vse: za politično in kulturno usmerjenost, pa tudi za vero.

Stare severnoafriške visoke šole je uničila islamska poplava. Koranski visoki šoli Korauin v Fezu in Al-Azhar v Kairu sta bili ustanovljeni v 9. in 10. stoletju. Univerze v našem smislu pa so tudi v severni Afriki nastale šele konec prejšnjega stoletja. Univerza v Alžiru je bila ustanovljena 1881, znanstveni inštituti in strokovne šole v Kairu, Aleksandriji, Rabati i. dr. so dosegle univerzitetno stopnjo šele pred kratkim.

Južno od Sahare sta univerzi v Capetownu in Stellenboschu stari nad sto let; namenjeni pa sta bili in sta še zgolj belcem.

Začetki v „črni Afriki“

Drugod po Afriki južno od Sahare („črna Afrika“) so skoro vse visoke šole nove. Višjo izobrazbo so tudi tu začeli misijoni krščanskih cerkva. Katoliška Cerkev si je od početka prizadevala, da vzgoji domače duhovnike. Za to pa je bilo potrebno znanje latinščine in temeljev evropskega mišljenja. Pri protestantih je branje sv. pisma stalno narekovalo, da se črnici nauče branja. Med tem ko so si katoliški Afrikanci v prejšnjem stoletju mogli pridobiti teološkega znanja samo v Evropi, so angleški protestanti že 1829 ustanovili semenišče za domačine v Sierra Leona (Zap. Afrika). Pod imenom Tourah Bay College je to semenišče kmalu postalo tudi gojišče svetne omike. L. 1875 se je ta šola priključila univerzi v Durhamu in njene diplome so dobile akademsko stopnjo. Tako je nastala prva univerza za Afrikance. Danes ima 750 slušateljev.

Svetovni vojni sta dali pospešek

Drugod so misijoni najprej predvsem skrbeli za nižje šolstvo. Pobuda za domače univerze so dale šele spremembe med obema svetovnima vojna-

ma. V deželah pod francosko in angleško upravo so nastajali vzgojni zavodi z naslovom „institut supérieur“ in „college“. V Južnoafriški republiki so mogli črnci obiskovati univerze, namenjene belcem. Za črne domačine so tam ustanovili univerzitetne kolegije. Danes so črnci v Južni Afriki na najvišji izobrazbeni stopnji na kontinentu. Črnih izobražencev z akademskim naslovom je tam preko 2000, študentov pa skoro prav toliko.

Lastno državno univerzo za Afričane je prva ustanovila Ghana (1948). Tej univerzi v Akkri sta se kmalu pridružili še univerzi Kwame Nkrumah v Kumasi in college v Cape Coast. Skupaj štejejo nad 1300 slušateljev.

V Ugandi je 1946 nastal Makerere college pri Kampala, ki naj bi služil vzhodnoafriškim kolonijam Uganda, Kenija in Tanganjika. Ta prekonarodnostna povezava se je obranila tudi potem, ko je bila 28. junija 1963 postavljena v Nairobi univerza Vzhodne Afrike. Tej pripadajo Makerere college (Uganda), Royal college Nairobija (Kenija) in univerzitetni college v Dar-es-Salan (Tanganjika). UNESCO priporoča povsod v Afriki tako povezavo, ki omogoča skupni načrt, koordinacijo raznih fakultet in znatno varčevanje. Januarja 1964 je Lule, diplomiranec s Fort Hare, postal prvi afriški rektor Makerere collegea.

Južno od Tanganjike obstaja od l. 1957 univerzitetni kolegij za nekdanjo federacijo Rodezije in Niasalanda; po ukinitvi federacije deluje kolegij še vedno in sprejema študente brez ozira na raso.

V Basutolandu, ki bo kmalu samostojen, so oblatni misijonarji ustanovili cerkveno visoko šolo in jo priključili južnoafriški univerzi. Rasna politika Južne Afrike je v zadnjih letih prizadevala študentom iz Južnoafriške republike težave. Razen tega je fakulteta za naravoslovne znanosti zahtevala preveč izdatkov. Zato se je zdelo najboljše rešitev, da so kolegij prenesli na državo. Januarja 1963 je Velika Britanija prevzela kolegij kot državno univerzo za protektorate Basutoland, Bačualand in Swasiland. Odtlej je razvoj univerze finančno zagotovljen. Poseben uspeh prenosa je ta, da je ostala katoliška fakulteta za bogoslovje in filozofijo na državne stroške, česar na nobeni drugi angleški univerzi ni.

Ob atlantski obali najbolj na severu je v Senegalu dakarska univerza. Od 1951 je bil tam Institut des hautes études; februarja 1963 je bil priznan kot univerza. Ima medicinsko, pravno, naravoslovno in fakulteto duhovnih ved (sciences et lettres).

Nastajajoča „federalna univerza“ v Jaunde (Kamerun) ima več strokovnih visokih šol.

L. 1958 je Centre d'enseignement supérieur v Abidžanu na Slonokoščeni obali začel prve tečaje prava, medicine, naravoslovnih in duhovnih ved. Večino predavateljev je dala na razpolago univerza v Dakarju. Od 1964 pa obstaja državna univerza v Abidžanu s skoro vsemi fakultetami, kot so po francoskih univerzah. Od preko 1000 slušateljev je 80 % s Slonokoščene obale, ostali so iz Francije, Guineje, Dahome, Nigerije, Gornje Volte, Mali itd. Univerzi sta priključeni école normale supérieur za formacijo gimnazijskih profesorjev in école nationale d'administration za upravne uradnike, ter instituti za primerjalno afriško pravo, za tropične bolezni, za afriško zemljepisje in še nekaj institutov za afriške zadeve.

Med angleško govorečimi deželami zahodne Afrike sta bili že omenjeni Sierra Leone in Ghana. V Liberiji se gradi univerza v Monrovia. Predavanja so se začela tudi v kolegijih Maryland in Cuttington.

Vhod v afriško univerzo v Akkri, Ghana.

V najbolj obljudeni afriški deželi Nigeriji je univerza Ibadan. Pripravljajo pa se kolegiji v Lagos, Nzuka (vzh. Nigerija), Ahmadu Bella za sever in Ife na severozahodu.

Tudi portugalska prekomorska provinca Angola, ki je bila doslej glede šolstva v zaostanku, je prejšnje leto odprla višjo tehnično šolo, ki naj bi ji sledile druge visoke šole.

Republika Kongo (Brazzaville) je pravkar začela s svojo univerzo (116 elušateljev).

Velika sosedna dežela, prej belgijska kolonija, sedaj demokratska republika Kongo (Léopoldville) je sicer razpolagala z najbolj zgrajenim šolskim sistemom v Srednji Afriki, z visokimi šolami pa je zaostala. Šele krščansko-socialna belgijska vlada je 1954 popustila pritisku Cerkve in omogočila začetek katoliške univerze Lovanium. L. 1963/64 je štela 1087 slušateljev na svojih fakultetah za teologijo, filozofijo, pravo, medicino, naravoslovje, tehniko in agronomijo. Od študentov je bilo 743 kongolezev, 211 drugih Afrikancev in 133 neafrikancev. Kljub vojni vihri ni Lovanium nikoli prekinil akademske dejavnosti. Država je nekaj let za njim ustanovila svojo univerzo Elisabethville v Katangi. Tretjo univerzo pa so 1963 odprli protestanti v Stanleyville.

Pod belgijsko upravo sta bili tudi danes samostojni državi Ruanda in Burundi. Tudi tu so nastale visoke šole po potrebi Cerkve: univerza v Bujumbura (Burundi) iz jezuitskega kolegija, Butare (prej Astrida v Ruanda) pa kot ustanova kanadskih dominikancev.

Sudan ima svojo univerzo v Hartumu, Abesinija pa v Addis Abebi. Za Madagaskar je v pogodbi junija 1960 Francija prevzela nalogo, da obstoječi Institut supérieur razvije v popolno univerzo. Doslej ima tele fakultete: pravo in narodno gospodarstvo, naravoslovne in duhovne vede, tehnika in uprava. Med 97 profesorji je 17 domačinov. Od drugih afriških univerz se ta na Madagaskarju loči po tem, da ima vpisanih mnogo deklet.

Tekmovanje za ustanovitev nacionalne univerze

Visoke šole v Afriki se torej stalno množe. Nič čudnega, če je nastalo pravo tekmovanje za ustanovitev lastnih univerz. V mnogih manjših in revnejših državah na to še nekaj časa ni misliti: odkod naj dobe finančna sredstva in profesorje? Po mnenju posebne komisije UNESCA odgovarja možnostim in nujnim potrebam do 1980 kakih 32 univerz. Vendar jih bo le nekaj od njih moglo doseči pravo akademsko višino. Je pa težko presoditi, koliko se bodo težnja po narodnem ugledu in plemenske razlike ozirale na te omejitve. Univerza v Dakarju naj bi razen Senegalu služila še drugim zahodnoafriškim deželam, kot so Mali, Gornja Volta i. dr. Vendar jo je po l. 1961 zapustilo veliko število od takrat vpisanih 3400 študentov — iz političnih razlogov in plemenskega ponosa. Mnoge od njih je mogla sprejeti univerza v Abidžanu (Slonokoščena obala). Tu imajo v načrtu postavitev raznih narodnostnih kolegijev, podobno kot je bilo v srednjeveškem Parizu.

Vprašanje jezika

Kot učni jezik je po vseh univerzah „črne Afrike“ v rabi „kolonialni jezik“, to je angleški ali francoski, samo Lovanium ima predavanja v obeh. Za Kongo z njegovimi 80 domačimi govori bi druga rešitev sploh ne bila mogoča. Tudi na vzhodnoafriški univerzi, ki zajema študente iz Kenije, Ugande in Tanganjike, ki vsi razumejo poleg rodne govornice tudi jezik swahili, je izključni jezik predavanja in pouka angleščina. Ta ima prednost znanstveno preoblikovanega jezika, tako kot je za znanost in šole v srednjem veku rabila latinščina. Izjema je doslej samo republika Južna Afrika. Tam se na univerzah uporablja angleščina ali afriški jezik (afrikaan), vendar se po bantujskih univerzah močno pospešuje domači jezik (xhosa, zulu, sesotho i. dr.) — čisto v smislu ločenih razvojev (apartheid).

Kolonialni jezik olajšuje sicer vstop v evropski duhovni svet, ima pa tudi svoje senčne strani. Paul Foster OP, ki je bil pet let docent v Makerere (Uganda), piše o tem: „Le malo Evropejcev resnično obvlada po dva ali več jezikov. Po mojih izkušnjah pa vodi do notranjega duhovnega preloma, če se mora dijak večji del življenja učiti v tujem jeziku. Njegovi miselni procesi ne teko več tako prosto in ritmično iz duševnih globin...; to se pozna toliko močneje, kolikor bolj različna je struktura obeh jezikov. Če sem pravilno obveščen, ta problem še ni temeljito znanstveno preučen... Vsaj v Makerere ne preiskujejo s tega vidika študentov, ki imajo namen doseči akademsko stopnjo v angleškem jeziku.“

Pri predavanju na univerzi v Ibadan (Nigerija)

Afrikaniziranje univerz

Na konferencah ministrov v Tananarivo, Addis Abebi in drugod je bilo jasno slišati zahteve po „afriški izobrazbi“. V teh zahtevah pa tiče različne težnje. Afriške države se zavedajo svojih posebnosti in si prizadevajo, da afrikanizirajo celotno vzgojo. Vendar pa se Afrikanci ne bi hoteli odreči evropskih šolskih programov. Če bi to storili, bi se ne čutili enako-pravne na tihem še vedno občudovanim Evropejcem. Saj so tudi na koncilu prenekateri afriški škofje nastopili v obrambo latinščine.

Polagoma pa si med afriškimi izobraženci utira pot spoznanje, da sta si afriška in evropska vzgoja sicer različni po vrsti, ne pa nujno po vrednosti. Pesnik, filozof in državnik Sedar Senghor, sedanji predsednik Senegala, gotovo ne zaostaja v poznanju evropske kulture za Francozi, vendar se zavzema za pristno afriško kulturo, ki pa naj se hrani tudi iz najboljših evropskih vrelcev. Vedno več je afriških univerz (n.pr. Dakar, Abidžan, Lovanium), ki uvajajo stolice za afriške jezike, afriško sociologijo, etnografijo, primerjalno afriško pravo itd. Sprememba v tem smislu je le vprašanje časa — dokler ne bo dovolj afriških profesorjev, ki so si prisvojili vrednote zahodne kulture, ne da bi izgubili svoje

Ne dá se zanikati, da v nekaterih afriških deželah vrsta kolegijev in starodavnih šol ne dosega akademske ravni, pa jih vendar opremljajo z nazivom univerza. Na splošno pa je mogoče duhovno višino afriških univerz primerjati z evropsko. Res, je, da potrebuje Afrikanec zaradi svojega načina mišljenja več individualnega postopka; po besedah o. Fosterja so mu predvsem potrebni resnični „akademski učitelji“. Ne smemo pozabiti, da je Afrikanec prestopiti poseben duhovno-kulturni prag za vstop v še vedno povsod prevladujoči zahodni način mišljenja.

Odločilno vplivajo na duhovno višino evropski profesorji. Z Madagaskarja, Abidžana, Dakarja in Léopoldvilla poročajo, da si črni študentje želijo visoke stopnje, da ne bi zaostajali za Evropejci. Čuden vtis pa napravi novica, da je med študenti v Makarere najbolj razširjena knjiga „The age of reason“ Thomasa Paineja iz l. 1794. Kdo pošilja tako „kulturo“ v Afriko?

Akademik, ki pride iz prenapoljenih evropskih predavalnic, se bo najbrž začudil, da na mnogih afriških visokih šolah ne manjkajo mesta, temveč študentje. Dakar z vsemi priključenimi instituti ne šteje več kot 3000 študentov, Madagaskar nekaj čez 1000 in Makarere nekaj manj. Ko so v Kongu ustanovili drugo univerzo, so baje zmanjšali zahteve, da bi prišli do več slušateljev. Celo Lovanium je imel zaradi vojnih zmed težave, da bi našel študente z zadostno pripravo. Taka priprava manjka po mnogih krajih, najbolj pa se čuti v vzhodni Afriki. V Nairobi so l. 1963 imeli kurz matematike za dva slušatelja, kurz geologije pa za enega. Na stolici za veterino v Kabete (Kenija) je predavalo 11 profesorjev za 4 študente; danes jih je 25. Stroški za poslopja, znanstvena pomagala in učno osebje niso v nobenem sorazmerju s številom slušateljev. Eden od vzrokov za to je tudi v tem, da se mnogi študentje — zlasti na francosko uččih univerzah — najrajši vpišejo na pravno fakulteto, upajoč na skorajšnjo politično kariero.

Afrika ali Evropa?

Drug razlog za pomanjkanje študentov je skoro fetišističen lov za inozemskimi diplomami. L. 1962/63 je vzhodna Afrika imela po tujih univerzah skoro 18.000 študentov, na lastnih pa samo 1385. Pot mladega Afrikanca do visokošolske izobrazbe je težka. Državnih štipendij je malo in jih je težko dobiti. Vzhod in Zahod pa jih na debelo ponujata. Vendar so nemške univerze začele pred enim letom višati pogoje za vpis, zakaj procent črnskih dijakov, ki so odpovedali, je prekoračil normalno mejo. Je pa to razumljivo — Afrikanec se ni mogel pripraviti na težave bivanja v Evropi, evropske univerze pa se njegovim težavam niso mogle posvetiti. Prav prijatelji Afrike so prišli do sklepa, da je treba število afriških študentov v Evropi omejiti, pač pa z vsemi sredstvi pospešiti možnosti za študij doma.

Potreba študija doma je še posebno očitna za bogoslovca. Afriški teolog se vendar ne peča z brezdušno tehniko, ki se je moreš kjerkoli priučiti. Njegov študij in poklic sta usmerjena naravnost v preoblikovanje afriške duše. Zato potrebuje poglobljenega stika z afriškim mišljenjem. Kdor pa je študije doma zaključil in se hoče specializirati ali posvetiti vseučiliški profesuri, pa naj bi imel na stežaj odprta vrata v Evropo. Le tako morejo

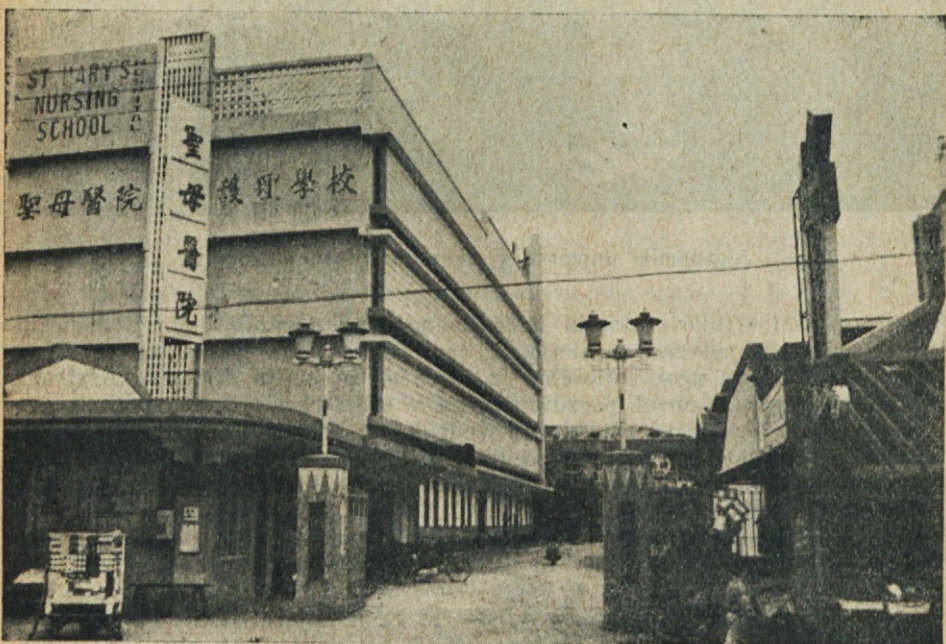
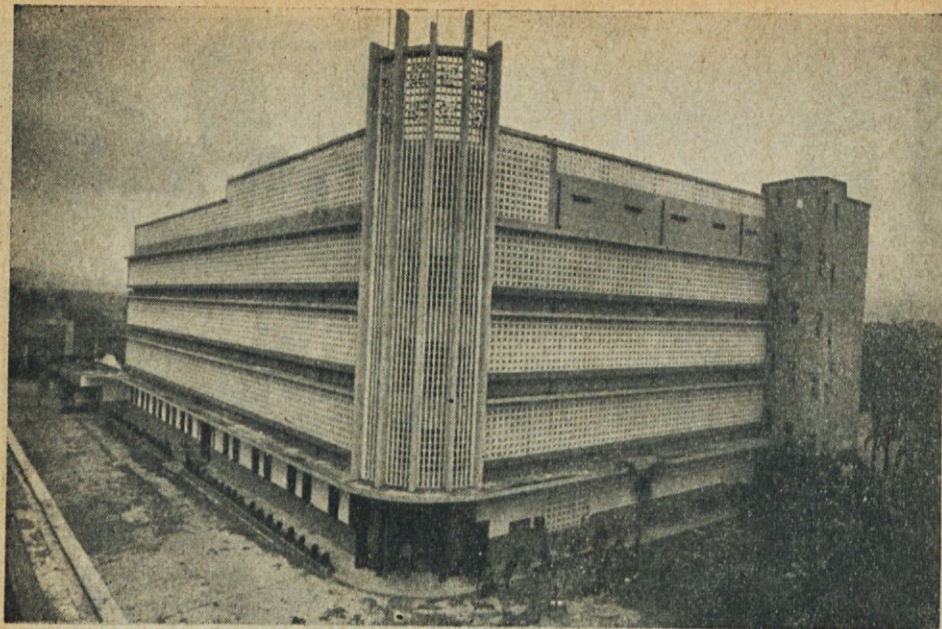

Akademiki univerze v Akkri na plesnem večeru

uspjeti afriški strokovnjaki, ki bodo harmonično povezali domačo dediščino in evropsko znanstveno tradicijo. V tem je resnična pomoč za razvoj in samopomoč, ne pa zgolj miloščina iz tvarnega preobilja. Tako se Afrikanec ne počuti berača, temveč povzdignjenega v svoji človeški vrednosti.

Za to duhovno pomoč, ki naj vodi k samopomoči, manjka še mnogo sposobnih akademskih izobražencev, ki bi bili pripravljene vsaj za nekaj časa iti v Afriko. Po podatkih UNESCO potrebuje črna celina za 1964/65 še 3000 akademskih učiteljev iz tujine. To je pač dragocena naloga za katoliškega akademskega izobraženca, ki čuti hvaležnost in dolžnost do duhovne dediščine Evrope, obenem pa do veseljstvenosti Cerkve!

(Po članku *Universitäten in Afrika*, ki ga je napisal jezuit J. A. Schweizer iz Bonna; *Katholische Missionen* št. 6, nov./dec. 1964, str. 179 - 185.)

ČUDOVIT RAZVOJ DR. JANEŽEVE BOLNIŠNICE

Naš priljubljeni misijonski zdravnik dr. Janez Janež dela veliko, piše pa bolj malo. Bogatejši je v pošiljanju krasnih barvastih skioptičnih slik, pa tudi s fotografijami ne skopari, hvala Bogu. Tu objavljene tri slike nam zgovorno pričajo o izrednem napredku bolnišnice v Lotangu na kitajski Formozi, kateri — lahko rečemo — je naš rojak soustanovitelj in poglobitna gonilna sila. Tu objavljene tri slike sam dr. Janež v pismu z dne 17. januarja takole tolmači:

„Srečno novo leto! Na kratko se oglašam in pošiljam tele slike, da boste na tekočem z našo bolnišnico. Ena kaže vhod v našo bolnišnico in na levi novo šolo za bolničarke. Slovesno je bila odprta ta mesec, a prvi razred smo začeli že jeseni. Zaenkrat bo šola trajala 3 leta in v en letnik vzamemo le 50 študentk. Ko končajo šolo, dobe uradno priznano diplomo. Sam nimam s šolo nobenega opravka, študentke bom dobil le pri praktičnem vežbanju. — V ostalem nič novega, nič posebnega... Lepo vse pozdravlja Janež.“

Slika levo zgoraj kaže pročelje te nadvse moderno grajene šole; ta tu zgoraj pa kaže prvi razred bolničarske šole pri pevski vaji. „Med učenkami je tudi nekaj redovnic iz drugih bolnišnic, ki bi tudi rade prišle do državne diplome...“, tako komentira dr. Janež to gornjo sliko.

TRI SLOVENSKE URŠULINKE na delu v Thailandiji in na Javi

Kakor smo brali v prejšnji številki „Katoliških misijonov“, je obiskovalec slovenskih misijonarjev pozdravil M. KSAVERIJO PIRC O.S.U. prav v času, ko je ona obhajala 40. letnico svojega misijonskega delovanja na Daljnem Vzhodu. Prav gotovo lahko imenujemo to misijonarko starostno slovenskih misijonarjev in misijonark, kajti noben drug od njih se ne more ponašati s tako dolgo dobo nepretrganega misijonarjenja. Misijonarko, ki je zvesta sodelavka „Katoliških misijonov“ že vseh teh 40 let, kar s tem v imenu vseh slovenskih misijonskih prijateljev lepo prosimo, da nam začne pisati svoje misijonske spomine, začenši s prvo klico misijonskega poklica pa do današnjih in bodočih dni njenega še tako čilega in delovanja prenapetljenega življenja. Prepričani smo, da nam bo misijonarka srčno radi ustregla, če ji bo le količkaj čas dopuščal, kajti kljub lepi starosti in neutrudnemu 40 letnemu garanju na misijonskem polju dela danes prav toliko kot pred 40 leti. Občudujemo jo in hvalimo skupaj z njo Boga ne le za vse dobro, ki ga je v tem dolgem obdobju po naši misijonarki ostvarjal v poganskih deželah, ampak tudi za to, da jo še danes ohranjuje pri tako čudovitih duhovnih in telesnih močeh. Častita mati misijonarka! V imenu slovenske zamejske misijonske akcije Vam „Katoliški misijoni“ častitajo iz vsega srca in Vam žele še vsaj deset let prav tako plodnega dela, da bomo vse bolj praznovali zlati jubilej Vaše misijonske življenjske žrtve!

Ob tej priliki objavljamo skupaj pisma vseh treh slovenskih uršulinskih misijonark, delujočih v Siamu in na Javi, kar smo jih prejeli v zadnjem času, kakega pol leta nazaj, pa še ne objavili. Na prvem mestu seveda pismo naše jubilentke:

NA IZLETU K 105 m VISOKEMU SLAPU

Zavod „Regina Coeli“, Chiangmai, 12. avgusta 1965

Dolgo je že, odkar sem Vam zadnjič pisala. Toda često mislim na Vas s hvaležnostjo za vse, kar delate za nas misijonarje. Še posebna zahvala za „Katoliške misijone“, ki so družinska vez slovenskih misijonarjev. Po njih se poznamo, kot bi bili rodni bratje in sestre in delimo veselje in žalost misijonskega življenja.

Misijonar s Karenskih hribov nas je povabil, da obiščemo njegove novokrščence. Rekel je: „Ni več kot tri ure hoda za vas, ki hodite počasi. Zame zadržujete dve uri. Steza je kar zložna. Ogledate si lahko tudi prekrasen slap, 105 m visok, ki je tako globoko v divjini, da ga skoro nihče ne pozna. Moje gorske ovčice bodo pa zelo vesele, da vas vidijo.“

Z učenkami 8. gimn. razreda smo se odločile, da se odzovemo povabilu. Dan za dnem smo zbirale majhne prispevke, da lahko obdarimo te otro-

ke divjine. Tri ure hoda tja, tri ure za oddih in nato tri ure nazaj, to že ni preveč napora enkrat v letu. Z veseljem smo odrinile ob šestih zjutraj z avtobusom po lepi cesti proti goram. Toda po eni uri je bilo ceste konec in treba je bilo vzeti pot pod noge.

Pater misijonar nam je poslal dva kariana za vodnika. Steza je bila kar prijetna ob šumeči reki, ki je vedno zopet tvorila večje in manjše slapove. Spočetka smo se večkrat ustavile, da občudujemo krasoto narave. Po treh urah hoje smo začele spraševati vodnika, če bomo kmalu na cilju. A ta ni znal besedice sijamščine in me prav toliko karianščine. Nekaj je zabundal in hodili smo dalje. Štiri ure, pet ur, divjina je postajala vedno gostejša, reka vedno bolj divja in me vedno bolj trudne.

Tedaj je vodnik s kretnjami pokazal, da moramo prebroditi reko. Velike skale so ležale v njej, med njimi pa je bil tok silno močan. Pošteno me je skrbelo, kako bomo prišle čez. In vodnika tudi. Najbrž sem ga jaz najbolj skrbelo, ker mi je bil ves čas ob strani z dolgim bambusovim drogom. Pa je šlo vse po sreči, le steze ni hotelo biti konec. Ta se je vila vedno bolj navzgor, me pa smo bile vedno bolj trudne. Brašna smo imele s seboj, a ni bilo časa jesti. Ura je šla že čez poldne, vodnik pa je kazal le naprej, naprej. Večkrat smo naletele na odpadke divjih slonov. Kaj, če srečamo katerega! Grmovje je bilo tako gosto, steza tako tesna in reka tako divja! Še mi je bilo v spominu, kar so časopisi prinesli pred nekaj dnevi. Udomačen slon je zagrabil delavca, stopil z eno nogo nanj, z rilcem pa ga je raztrgal na dvoje od nog do glave. In to je šlo tako hitro, da ubogi človek ni niti utegnil zavpiti. In to je bil udomačen slon, kaj šele divji! Teh je tu v teh hribih še mnogo.

Končno smo vendar začule gromeči šum slapa. Gruče domačinov so nam prišle naproti. Hvala Bogu, na cilju smo. Nepričakovano so se razmaknile veje in beli slap je bil pred nami v vsej svoji krasoti. Bilo je ob dveh popoldne. Pater misijonar nas je čakal tam že tri ure. „Kako ste vendar mogli reči, da je do slapa le tri ure hoda, ko smo jih vendar porabile šest!“ Samo namuznil se je in rekel: „Kdo bi si mislil, da boste hodile tako počasi!“ Nam pa se je zdelo, da smo kar tekle za vodnikom.

Toda, kako nazaj do avtobusa? Noč nas bo zalotila in ta je ob šestih trda tu v tropičnem gozdu. Pa je dobri pater našel izid. Prav blizu je bila skupina karianskih koč. Tam smo razdelile naše darove ženam in otrokom, pater pa je zbral može in fante okrog sebe in jim naročil: „Pripravite kar največ in največjih bakelj. Spremiti moramo teh 40 deklic in tri redovnice še nocoj v Chom Thong, kjer jih čaka avtobus.“

Z novim pogumom smo nastopile pot nazaj. Druga za drugo smo previdno stopale po ozki stezici tik nad šumečo reko. Na vsakih 5 ali 6 deklic pa je bil mož z bakljo. Pot ob svitu bakelj skozi tropični gozd je bila čudovita! Nihče ni čutil ne utrujenosti ne strahu. Angeli božji so bili z nami. Srečno smo dospeli v dolino. V gostišču, kjer smo pustile avtobus, so bili pa tudi v velikih skrbah za nas. Poslali so nam naproti dva moža z velikimi acetilenskimi svetilkami. Zadnje pol ure je bila pot res lepo razsvetljena. Preden smo se ločili od naših vodnikov, smo jim iz hvaležnosti izpraznile vse naše mošničke. Ti možje so morali nato hoditi vsaj še 4 ure nazaj do svojih domov. Pater misijonar je pa prenočil pri sobratu v Chom Thong-u.

V Chiengmai-u smo spremile učenke na njihove domove in to nas je precej zamudilo. Ko je avtobus zavil na dvorišče zavoda Regina Coeli, je ura ravno bila polnoč.

Me smo napravile pot v karianske hribe enkrat, pater misijonar pa jo hodi vsak dan za svojimi ovčicami. Dobro je, da smo videle, kaj se to pravi. Priporoča se v sveto molitev in iskreno pozdravlja

Marija Ksaverija Pirc O.S.U.

V pismu č. g. Wolbangu iz srede decembra pa piše jubilantka:

„Pomislite, kakšen obisk sem doživela 24. in 25. novembra! Č. g. Vinko Zaletel, slovenski duhovnik s Koroške, se je oglasil v Chiengmaju na poti na evharistični kongres v Bombayu. Seboj je prinesel magnetni trak slovenskih pesmi. Kako lepo jih je bilo poslušati! Škoda, da so taki obiski tako redki! V Bangkoku je bil gospod več dni in gotovo Vam bo m. Frančiška Novak o tem kaj pisala.“

NOVICE IZ BANGKOKA

Imenovana M. FRANČIŠKA NOVAK O.S.U. deluje menda že nad dvajset let v Bangkoku in sicer je zdaj v največjem siamskem uršulinskem zavodu, kjer je bila preje dolga leta ravnateljica m. Ksaverija in ki se imenuje „Mater Dei“. Zadnje pismo te misijonarke imamo z dne 4. oktobra, ko č. g. Vinko Zaletel še niti odletel ni iz Avstrije, zato nam še ne more prinesiti novic o njegovem obisku Bangkoka. Pač pa se je bil tedaj misijonarki že napovedal in s tem ona začelja svoje pismo:

Mater Dei, Bangkok, 4. oktobra 1964

Pravkar sem odgovorila na pismo, ki sem ga sprejela iz Avstrije od č. g. Zaletela Vinka, kjer piše o svojem potovanju, v Bombay in tudi do nas. Jezuitje tu mu bodo oskrbeli sobo in naša č. m. prednica, ljubezniva Američanka, mu bo šla gotovo v vsem na roko. Upam, da bo prišel pred koncem, če mogoče že v sredi novembra, ker 27. novembra končamo z izpiti drugega trimestra, nato se začno duhovne vaje za velike katoliške učenke... Rada bi, da bi g. Zaletel videl naš Mater Dei, ko je poln 1340 otrok, in ne prazne prostore. Vsekakor si je izbral za svoj obisk najlepši letni čas: novembra imamo tu najlepše vreme. Deževna doba se je prav končala, da je vse še sveže in zeleno, sonce tudi tako ne pripeka in noči so navadno hladne. Upam da bo g. Zaletel mogel posneti kaj lepih slik pri nas in drugod. Tu je vse lepo mirno, Bog daj, da bi ostalo tako.

Za ček se Vam najlepše zahvalim. Bog naj plemenite darovalce tosočero poplača, moja skromna molitev naj jim pripomore do milosti, ki jih najbolj potrebujejo. Bog povrni že v naprej tudi za lepo knjigo, ki mi jo obetate. Koliko žrtev si nalagate za nas in hudo mi je, da morem tako malo storiti, da skažem svojo hvaležnost. Čas se zdi nepopisno kratek, vsak dan je prekratek, da ne govorim o nedeljah, ki shlape v sestankih Marijine Legije, društva katoliških učiteljev, in drugih. Pa ne tožim, saj smo zato tukaj: hvala Bogu, da imamo toliko aktivnosti in poslov; da bi le rodili bogat sad za božje kraljestvo.

Tole pismo more biti le kratko in nezanimivo, ker je ura pozna in ju-trišnji dan prepoln dela v šoli, vendar Vam hočem omeniti izredno prire-ditev zadnje sobote 26. septembra. V začetku septembra smo sprejele vest, da hoče prosvetni oddelek, ki se bavi z religijami, zlasti z budistično seveda, posvetiti 26. septembra proslavi vseh veroizpovedi v deželi. Dasi je naš apostolski vikar na koncilu v Rimu in stari francoski škof na oddihu v domovini, je bilo takoj dogovorjeno, da bo katoliški misijon napravil vse, kar bo mogoče, za to prireditve. Deset veroizpovedi je bilo zastopanih. Vsaka je imela priliko za malo razstavo v svojem paviljonu, za govor in za pol-urno prireditev na odru. „Mater Dei“ je kot navadno dobil dober kos dela. Naša nova misijonarka Avstrijka iz Graza, ki je prišla sem pred dvema mesecema po dolgih letih čakanja in priprave, je takoj dobila priliko, da izrabi svoje izredne umetniške talente. Druge katoliške šole so tudi malo pomagale. Govor o katoliški veri je imel mlad izredno nadarjen in resen thaiski duhovnik, ki je kaplan na fari ob našem zavodu Regina Mundi: Vera je luč našega življenja, to je bila téma dneva za vse veroizpovedi, a on jo je izrabil, da je govoril o Gospodu Jezusu, ki je Luč sveta. Dopoldne sem bila dve uri in pol v našem paviljonu kot tudi več drugih misijonark. Mnogo zanimanja so kazali ti ljudje. Budisti so imeli izredno lepo opre-mljen paviljon, drugače so pa bolj rezervirani. A zanimivo: v sredi paviljona je bila mizica in na njej... svetinja sv. očeta Pavla VI., ki jo je podaril 22. septembra tega leta zastopniku prosvetnega oddelka za religijo v deželi, ko ga je sprejel v posebni avdienci. Pod svetinjo je bil napis, kjer je bilo vse to razloženo.

Popoldne so bili v lepi dvorani nastopi. Šest jih je bilo, vsak je trajal okrog pol ure, naš rimsko katoliški iz Mater Dei je bil zadnji in je bil spremljan vse skozi z navdušenim ploskanjem. Sestavili sta nastop dve naši učiteljici, obe nekoč budistki a zdaj dobri katoličanki, pod vodstvom naše ameriške prednice: Zgodba naše sv. vere od stvarjenja do sv. Cerkve. Kon-čalo se je vse s: Cristus vincit, Cristus regnat... Je bilo res ganljivo za nas, naj bi bilo plodnosno za vse.“

IZ DJAKARTE NA JAVI

Največ poročil imamo od tretje uršulinke, ki je nazadnje odšla v misi-jone, a bo tudi okrog 20 let že tamkaj. To je m. Deodata Hočevar O.S.U., ki zdaj deluje na indonezijskem otoku Java. Iz petih pisem, ki jih je pisala nekaj našemu uredniku nekaj pa č.g. Wolbangu v času od srede februarja lanskega leta pa do 4. januarja letošnjega, objavljamo tele prezanimive po-datke o razmerah v Indoneziji in o misijonskih trudih v tej deželi, zlasti o delovanju uršulinskega zavoda, v katerem naša misijonarka deluje:

16. februarja 1964.

Gotovo se zanimate, kako nam gre na tem koncu sveta. Misijonsko delo napreduje skoro nemoteno. Odnosaji med Cerkvijo in državo so dobri; zdi se, da predsednik ceni katoličane in njih prizadevanje, ostati zvesti svojim načelom. Naslednik nadškofa Soegiapranata, ki je bil osebni prijatelj pred-sednika Soekarna, je že imenovan in bo posvečen v aprilu. Pravijo, da je

zelo goreč in podjeten; upajmo, da bodo odnošaji z državo dobri pod naslednikom umrlega nadškofa.

Prilagam sliko, ki je bila posneta ob krstu ene mojih učenk. Že več let je želela postati katoličanka, toda njena mati je želela, da Djit Nio (ime učenke) počaka do polnoletnosti. Pred par meseci je praznovala dvajseti rojstni dan in kot rojstni dar ji je mati dovolila, da postane katoličanka. Ker je bila Djit Nio že dobro pripravljena in je skoro dnevno prihajala k sveti maši že več let, ni bilo več potreba daljše priprave. 23. decembra se ji je izpolnila največja želja. Izbrala si je ime Marija Cecilija Frančiška Ana. Hoče se imenovati Cecilija, ker je prejela milost sv. vere, ko je slišala neko redovnico pripovedovati zgodbo sv. Cecilije. Zelela sem ji dati sliko znamenitega marmonatega kipa sv. Cecilije; ena sester jo je imela in jo dala srečni Ceciliji. Sedaj sme tudi k vsakdanjemu sv. obhajilu in vidno jo Bog obsipa z milostjo. — Za božič je bilo še več drugih učenk krščenih. Duše se odpirajo božji milosti in Kristusovo kraljestvo raste.

USPEŠNO DELO MED PRIMITIVCI

Pred dnevi je prišel k nam eden francoskih misijonarjev, ki dela v Novi Guineji, to je Vzhodnem Irianu. Pokazal nam je več slik o tamkajšnjem kraju in ljudeh in govoril o njihovem misijonu. V treh mestih ob obali je bolj ali manj kot v majhnih mestih Indonezije, toda v notranjem delu dežele, kjer misijonarijo frančiškani, pa žive ljudje še popolnoma primitivno življenje brez vsake obleke, brez najneznatnejše civilizacije. Škoda, da nimam slik, da bi vam jih poslala. Hiš v pravem pomenu besede ni, le male, neznatne kočice. Tudi cerkve so tako male, revne kočice. Kolika revščina, ubogi ljudje! Pater je rekel, da je ta misijon najbrže eden najrevnejših. Delo misijonarjev je seveda mučno, toda plodno. Vzhodni Irian je trikrat tako velik kot Java in šteje le 800.000 prebivalcev. Od teh je že 10 odstotkov katoličanov. Dežela je razdeljena v tri škofije, kjer delajo frančiškani, križarji (Amerikanci) in misijonarji presv. Srca Jezusovega. Delo je sedaj nekoliko lažje, ker so misijonarji dobili par majhnih avijonov, ki jim omogočajo obiskovati oddaljene postojanke. Tudi nekaj ženskih kongregacij dela tam. Škoda, da uršulinke še nimajo svoje postojanke v tem delu Indonezije. V nekaterih delih dežele žive še ljudožrci; pravijo, da če kdo zaide v gozd, se več ne vrne. In vendar bo tudi te treba pripeljati h Kristusu.

MOHAMEDANSKI POST

Ravno sedaj praznujejo mohamedanci „lebaran“, to je konec njihovega posta. To je njihov največji praznik, zato morajo dati prosto tudi katoliške šole. Med tem enomesečnim postom imajo državne šole velike počitnice; katoliške šole morejo nadaljevati s poukom in vendar se nekatere naših učenk postijo. Od sončnega vzhoda do sončnega zahoda ne smejo nič zaužiti. Navadno jedo ob štirih zjutraj in ob pol sedmih zvečer (ponoči smejo jesti). Tudi „lebaran“ so začeli včeraj ob štirih zjutraj; čula sem njihovo brenkanje na raznovrstne inštrumente in vesele vzklike. V „lebaran“ imajo velike pojedine; za revne je sedaj neizmerno težko napraviti gostijo, ker je vse zelo drago. Ubogi ljudje! Upam pa, da bodo v duhovnem oziru bolj poplačani, če so dobre volje. V „lebaran“ imajo lepo navado, da prosijo odpuščanje za vse, kar ni bilo prav v preteklem letu.

V kratkem se zopet začne šola in bo treba spet začeti po starem. Prvi dan bo za otroke malo težko, potem bo pa že šlo. Med našimi učenkami je več kot polovica Kitajk in tudi Kitajci so ta teden praznovali svoje „Novo leto.“ V teoriji praznovanje traja 15 dni, v praksi pa tri dni. Otroci bi pa radi večni praznik, toda je nemogoče.“

15. junija 1964.

„Naš predsednik je praznoval 6. junija svoj rojstni dan; ima 64 let. Dobili smo povabilo da mu naša šola zapoje pred predsedniško palačo. Pa je 5. junija nemudoma odpotoval v Tokio na konferenco med Malazijo, Filipini in Indonezijo.

Kot veste, so Združene države ustavile pomoč Indoneziji. Tukajšnji misijoni so iz te države prejeli mesečno zaloge moke, mleka in drugih živil. Bojimo se, da bo zdaj tudi to ustavljeno. Vlada je prepovedala vse ameriške liste in revije, prav tako tudi filme...“

22. julija 1964.

„Č. g. Wolbang mi je pisal, da je misijonski sklad zopet podaril pomoč za naš misijon. Dragocenih 50 dolarjev, katere ste mi mogli nakloniti, so dobrodošla pomoč za nadaljevanje zidanja naše šole. Sicer smo morali pred nekaj meseci ustaviti delo radi pomanjkanja sredstev, toda vseeno pogumno naprej zbiramo male in večje darove z zaupanjem, da bomo mogli nadaljevati z zidanjem in uresničiti načrt, ki je bil narejen pred par leti. Sicer je neizmerno težko v sedanjih razmerah pri nas, toda z božjo pomočjo bo že šlo kako.

V zadnjem pismu sem vam nekoliko govorila o Zahodni Guineji. Ravno te dni je pri nas dijakinja iz te dežele. Zaradi študij so jo sestre misijonarke poslale na Nizozemsko, kjer je ostala tri leta. Sedaj se vrača na svoj rojstni kraj. Po njej lahko sodim, kako izgledajo tamkajšni ljudje: je zelo temne, skoro črne barve in ima kratke kodraste lase (črne). Je skoro prava zamorka, le da nima debelih ustnic. Misijonsko delo je bolj plodno v Vzhodni Guineji, najbrže nekoliko zato, ker v splošnem živijo ljudje tam še primitivno življenje in jih civilizacija še ni pokvarila.

Katoliška univerza v Djakarti je sedaj priznana in ima iste pravice kot državna. Svoje lastne stavbe še nima in zato so primorani predavati v popoldanskih urah na nekaterih katoliških šolah. Nameravajo začeti z zidanjem velikih univerzitetnih poslopij; zemljišče so že kupili. Tudi mesta Djokja in Bandung imata svojo univerzo in najbrže jo bodo skušali odpreti tudi v drugih večjih mestih. Vse katoliške univerze v Indoneziji tvorijo nekako enoto in vendar je vsaka popolnoma neodvisna od druge in ima svoje lastno vodstvo.

BLAGOSLOV SOCIALNEGA DELA

Pred kratkim sem srečala enega misijonarjev, ki delajo na otoku Sumatri v okolici mesta Medan; šel je v Evropo na počitek za par mesecev. Njegov misijon je izredno plodovit. Tam so začeli misijon nekako pred tridesetimi leti in so polagoma prišli do velikih uspehov. Lansko leto je devet fantov stopilo v novicijate h kapucinom in vsi so ostali. Zlasti eden patrov se ukvarja veliko s socialnim delom med ljudmi: zida jim hiše in jim skuša pomagati na vse mogoče načine. V zadnjih časih so imeli 2000 spreobrnjenec; delu niso več kos.

V Indoneziji, zlasti v nekaterih krajih, trpijo ljudje veliko pomanjkanje. V srednji Javi je zlasti poznan kraj, kjer ljudje za lakoto celo umirajo! Socialni delavci jim skušajo rešiti življenje s tem, da jim dajejo prehrano in zdravila. V zadnjem času so skrbeli za 7.000 ljudi. Od teh jih je 1.000 umrlo za lakoto; pred smrtjo so jih mogli krstiti le 400. Včasih morajo socialni delavci tudi mrličke pokopavati. Vsi ti delavci, ki delujejo s toliko ljubeznijo, so tudi udje „Legio Mariae“; skušajo pomagati in rešiti zlasti duše, katere hočejo doseči po delih usmiljenja.

Neki pater jezuit je ustanovil šolo za socialne delavce v mestu Madiun v srednji Javi. V to šolo morejo dekleta in fantje, ki so končali vsaj nižjo srednjo šolo in ne morejo nadaljevati študij radi pomanjkanja sredstev, a bi radi posvetili svoje življenje v blagor bližnjega. Sedaj je okrog 60 deklet in 60 fantov. Poleg tega zavoda je ustanovil pater tudi zavod za male revne otroke, za manj nadarjene, za bebčke in za stare ljudi. Socialni delavci-učenci delajo v dopoldanskih urah v vseh teh različnih zavodih, od štirih do osmih zvečer pa sledijo predavanjem, ki jih dajejo gratis profesorji iz bližnjih šol. Nekateri so poslani za par mesecev tudi v druge kraje, da se nauče npr. bolničarstva, šivanja, gospodinjstva ali gospodarstva. V splošnem delajo ti socialni delavci v vseh okrog Madiun: ustanovijo odseke treh ali štirih delavcev in skušajo pomagati ljudem na vse mogoče načine. Gredo od hiše do hiše in se predstavijo. Ko se malo sprijaznijo z ljudmi in si pridobe njih zaupanje, začno govoriti o veri. Pripovedujejo o nekem fantu, ki je umiral za jetiko in katerega je oskrboval eden teh socialnih delavcev. Začel mu je govoriti o Bogu in ga vprašal, če bi želel postati otrok božji. Priznal je, da je bil prej v katoliški šoli, toda je vse pozabil, razen moliti Zdrava Marija. Želel je k Bogu in res je umrl kot presrečni otrok božji. Mati-poganka je opazovala vse prizadevanje socialnega delavca in bila globoko ganjena. Kmalu po smrti svojega sina je prosila za pouk in sedaj se ji je pridružilo še osem drugih oseb z upanjem, da bodo tudi one deležne iste sreče kot mati in sin.

11. oktobra 1964.

1. avgusta smo spet začeli šolsko leto. Ker je za katoliške študente izredno težko najti primerno stanovanje v Djakarti, je škof prosil, da sprejmemo v naš zavod tudi kaj univerzitetnih študentk. Tako jih bomo letos vzele najbrže do 50. Obiskujejo različne univerze, ker katoliška še nima vseh fakultet. Poleg državnih univerz in katoliške je tu še protestantska in ena rdeče Kitajske. Predavanj katoliške univerze se udeležujejo tudi kandidatkinje za naš red in je zelo pripravno, ker jim ni treba nikamor hoditi, kajti radi pomanjkanja lastnih prostorov ima katoliška univerza večino predavanj v našem zavodu.“

4. januarja 1965

„Spet smo krstili dve moji učenki. Kršчени sta bili v naši kapeli v navzočnosti obeh razredov njihovih sošolk, in sicer 23. decembra. Ena si je izvolila ime Marija Patricija, druga pa Marija Victoria. Med polnočno sv. mašo sta pa prejeli Jezusa prvokrat v srce. Družini, dasi še poganski, sta prisostovali; upam, da bosta polagoma prejeli isto milost kot obe srečni deklici. Imam še več učenk katehumenk, toda še niso dovolj pripravljene. Ker je Djakarta še pravo pogansko mesto, je še bolj potrebno, da je priprava resna in temeljita.

Pred dvema letoma sem Vam poslala sliko ene mojih učenk, ki je bila krščena na smrtni postelji. Njena mati je bila krščena 19. decembra in tako dosegla isto srečo kot njen otrck, po katerem še vedno žaluje, toda vdana v božjo voljo. Že pred sv. krstom je redno hodila vsako nedeljo k sv. maši in zaupala svoji prijateljici, da se v cerkvi zelo umiri in se njena srčna bolečina uteši. Izbrala si je ime Marija — kot njen otrok — in tako se čuti sedaj bolj eno s svojo hčerko. Njen mož se še obotavlja, toda upajmo, da bo milost božja zmagala tudi v njegovem srcu.

SKUPNA KATOLIŠKO-PROTESTANTSKA BOŽIČNA PRIREDITEV

Vas bo zanimalo, da so protestanti in katoličani v Djakarti skupno proslavili Božič 27. decembra. Proslava se je vršila v malem stadionu, kjer je prostor za 12.000 oseb približno; 4.000 prostorov za protestante in ostalo za katoličane (v Djakarti je več katoličanov kot protestantov). Program so napravili to pot katoličani, ker protestanti se niso mogli med seboj zediniti v tako kratkem času. Oskrbeli so pa za okrasitev stadiona in napravili zelo lepo božično drevo. Pevski zbor 900 učencev in učenk katoliških šol je spremljal s petjem božičnih pesmi žive slike iz Starega in Novega Zakona: Adam in Eva, Abraham z Izakom, David, Izaia z drugimi preroki, oznanjenje Kristusovega rojstva pastirčkom, Kristus v jaslicah z Marijo in Jožefom, obdano z številnimi angeli, katerega pridejo molit pastirčki, trije kralji, zastopniki indonezijskih plemen v narodnih nošah in zastopniki drugih narodov vsak s svojim darom. No, ta zadnja živa slika je res bila lepa; tudi predsednik Soekarno jo je videl (prišel je namreč v drugem delu proslave).

V začetku je orkester igral en del iz „Weihnachts Oratorium“ in pevski zbor s spremljevanjem orkestra je zapel par lepih božičnih pesmi v nemškem jeziku. Znanе božične pesmi, ki se pojejo po vsem svetu z istim napevom, so pa vsi navzoči skupno s pevskim zborom prepevali: protestanti s svojim besedilom, katoličani pa tudi s svojim. Je bilo prav lepo.

Katoliški duhovnik in protestantski minister sta govorila in lepo razvijala božične skrivnosti. Minister za poljedelstvo, katoličan, je govoril kot zastopnik katoličanov, in drug minister, protestant, kot zastopnik protestantov. Med drugim je tudi rekel: Če hočemo ustvariti novo zemljo — „dunia baru“, kot tukaj pravijo — jo moremo le v Resnici; Resnica, Beseda božja, je že prišla, toda tema je ni sprejela. Ob sklepu je govoril tudi predsednik. Kristusa je imenoval „Predobrega Pastirja“. Gleda pa v Njem le genialnega človeka, čigar ideje so se vkljub vsemu zmagovalno razširile po vsem svetu. Poudarjal je moč in veličino ideje v splošnem.

Predno je prezident zapustil stadion, je podaril posebno posmrtno odlikovanje nadškofu Sugiapranata, ki je pred dobrim pol letom umrl. Nadškofa je imenoval za generala (bil je vojaški prokurator) in mu podelil zvezdo tretjega razreda, katero je prejel v imenu nadškofa eden njegovih sorodnikov. Nadškof je bil predsednik osebni prijatelj in najbrže je v veliki meri radi njega predsednik naklonjen katoličanom. V svojem govoru je najprej imenoval katoličane; mi katoličani smo pa vedno najprej imenovali protestante. Bo ta skupna proslava približala ločene kristjane? Da bi bilo več spoštovanja in medsebojne ljubezni in tako bodo storjene prve stopinje k zedinjenju. Bog daj!“

KAKO SEM POSTALA KATEHISTINJA

Agata Teruka Šimoda je japonska katehistka, ena izmed tisoč katehistov, ki so bili v zadnjih dveh letih za svoj poklic izvežbani. Za botro pri krstu ji je bila evropska dobrotnica. Predno je nastopila svoje mesto kot katehistinja, je napisala pismo o prehojeni poti v objem krščanstva. Med drugim navaja:

„Rodila sem se kot Japonka pred skoraj 40 leti na Formozi, ki je bil nekoč kitajski otok, pa so ga takrat imeli kot kolonijo v oblasti Japonci. Vse od rojstva sem živela na Formozi in je bil moj oče tam uslužben kot postajenačelnik. Imela sem mnogo bratov in sestra, živela sem med otroki Taiwana (Formoze), toda nikdar nisem smela spregovoriti z njimi kitajske besede. Sicer pa tega tudi ne bi mogla, ker nisem znala. Šola je bila japonska in so jo obiskovale tudi tovarišice Taiwanke, pa nisem smela imeti z njimi nobenih zvez. Med seboj smo se le redko pogovarjale v domači govorici, ki sem jo že nekoliko obvladala. Ves pouk je bil japonski. Nad dvajset let sem preživela na Formozi, živela čisto kot Japonka in bila prepričana, da se ne more nič zgoditi, kar bi moglo kaj spremeniti v mojem dnevnem življenju. Na železniški postaji nismo mi smeli ničesar delati. Vsa služabniška dela so opravljale Taiwanke, ki so mogle hoditi povsod, z nami pa niso imele nobenih stikov. Kitajci so bili podrejeni, suženjski narod.

Po ljudski šoli sem vstopila v deklško srednjo šolo in sem imela v zavodu štiri taiwanske tovarišice. Nas je opajalo začetno japonsko zmagoslavje v drugi svetovni vojni, trdno smo verovali v končno zmago, saj Japonska ni bila nikdar poražena, ker je imela mikado — boga za vladarja. Japonska je bila sicer daleč; po njej smo hrepeneli, toda vedeli smo, da se bomo tja enkrat vrnili kot zmagovalci, saj se je druga svetov-

na vojna razvijala za nas preuspešno. Ko je v decembru 1941 padla trdnjava Singapur, so njenega poveljnika generala Perzivala kot jetnika japonske oblasti pripeljale na Taiwan — Formozo. Šole smo morale iti v pristanišče, da bomo videli, kako bodo pripeljali ujetega generala in ga sprejeli tako, kakor ujeti vojskovodja „zaslužni“. Bilo je res žalostno gledati, kako so Japonci došlega generala smešili in grdo z njim ravnali. Med zasmehovalci smo bile tudi me iz naše šole. Ob meni so bile domačinke, vse štiri so morale z nami v pristanišče. Toda ena izmed njih generala ni marala zasramovati, ni hotela vpiti proti njemu in se iz njega rogati. Vprašala sem jo, zakaj se ni priključila splošnemu zmagoslavju. Odgovorila je ponosno: „Če tudi je bil sovražnik, sedaj gotovo ni nobenega razloga za to, da bi ga zasmehovali in se sovražno rogali, ko je brez orožja. To je dejanje, ki ga ne preveva ljubezen!“ Njena razlaga se mi je vtisnila v spomin in kmalu sem izvedela, da je kristjanka. Toda bila sem še predaleč od krščanstva, da bi jo mogla razumeti.

Vojna sreča se je začela obračati. Moj oče je bil kot postajni načelnik predstavljen v pristaniško mesto, kjer je bilo mnogo japonskega ladjevja in velika vojna skladišča. Nekega dne je ameriška vojna ladja priplula blizu obale in nekaj ur obstreljevala pristanišče. Bila sem vsa v grozi za očeta. Po bombardiranju sem šele videla, kakšno razdejanje je nastalo: vse je bilo porušeno, železniška postaja je izginila pod prahom in pepelom. Vojsko sem res zelo zasovražila. Toda nikakor se nisem vdal. Prepričana sem bila, da bogovi ščitijo Japonsko, mikado — bog ne more biti poražen.

Prišlo je drugače! V začetku leta 1946 so Kitajci spodili z otoka Formoze

Lepote japonske zemlje: Pogled na Fudžijamo iz daljave.

vse Japonce. Kako sem se že veselila japonskih ognjenikov in cvetočih češnjavih vrtov, in res sem se nekega dne izkrcala na tleh domovine, a poražene in osramočene. Mikado se je moral svojemu božjemu izvoru in imenu odpovedati, Japonsko je zajela beda, da smo se s težavo mogli naseliti v veliki revščini v okolici Hirošime. Posledice atomskega bombardiranja so se še vedno poznale.

Japonski bogovi so propadli, toda v mojem srcu je nekega dne zadonel glas, ki mi je pravil: „Brez Boga ne morem živeti. Tudi če mi ga posredujejo tujci, Ga bom sprejela.“ Nisem še vedela, da je bilo uradno že razglašeno pojasnilo o ukinitvi božanskega naslova za mikada in žal mi je bilo tudi tolikerih lepih bogov Japonske. Nekega dne je bila v našem domu katehistka, ki je čez dan delala v bližnji tovarni. Vprašala sem jo, kaj naj storim, da bi bila deležna

nauka o edinem in pravem Bogu. Storila sem prvi korak.

Velika moja družina je terjala, da sem morala na delo v tovarno. Z bratom sva si bila med delom blizu, oba sva bila v isti delavnici. Toda delo je bilo zame pretežko, pomanjkanje živila je storilo svoje: zbolela sem in morali so me dati v sanatorij na zdravljenje v bližnjem mestu. Dvakrat na teden je prihajala med bolnike redovnica, ki je po razdelitvi daril in zdravil začela govoriti o krščanski veri. Prve resnice so me tako navdušile, da sem se prijavila za katehumenko in se pripravljala tako pridno, da sem kmalu lahko zaprosila za sv. krst. Na binkošti tisto leto sem bila krščena. Ob meni se je še pet krščencev veselilo najlepšega dne v življenju.

Kot verniki smo pripadali misijonski postaji v Mihari. Prve čase sta bili katoliški samo dve družini, vsega nas je

bilo sedem žensk in trije moški. Med svojimi domačimi sem morala prestajati mnogo težkih trenutkov, ker so smatrali moj prehod v krščanstvo za izdajstvo prednikov in cele družine. Toda nazadnje so se vdali, ko so videli, da z njimi nisem pretrgala v domači skupnosti. Tudi število spreobrnjencev je začelo naraščati, čez nekaj let je bilo med mladino že toliko kristjank, da smo mogle ustanoviti Marijino kongregacijo. Pridružila sem se delu na misijonu in prevzela oddelek pri pouku katehumenov. Zanje sem ustanovila poseben študijski krožek, ker so bili večinoma dijaki srednjih šol in nekateri celo že na univerzi. Sklenili smo med drugim, da bomo raznašali katoliške knjige, časopise, revije

in letake po kolodvorih, velikih ljudskih zbirališčih, čakalnicah pri zdravnikih in celo pred vhodi templjev. Če smo opazili, da nas naši bratje pogani niso pravilno razumeli, smo brž spremenili način. Nazadnje smo prevzeli skrb za obiske pri bolnikih, nosili smo jim zdravila, revežem pa hrano in obleko. Naša skupina se je večala, vendar nikdar ni presegala kakega viška, kajti mnogi so nas zapuščali: novoporočenci, dijaki, ki so odhajali v bogoslovja ali samostane ali pa v inozemstvo na nadaljnje študije. Drugi so našli boljša službena mesta v sosednih mestih ali pa celo v Tokiu. Sama sem bila vsak dan na delu v tovarni, da sem lajšala bremena v našem domu.

Stara in mlada Japonska — kimono in zahodna moda

Pred krstom sem si zelo želela, da bi postala redovnica. Mislila sem, da me je življenje zelo pretreslo in bi rada odšla v samoto, kjer bi molila in služila Bogu in ljubezni do bližnjega. Ko sem to doma povedala, so mi vstop v samostan prepovedali. Nazadnje smo se sporazumeli, da bom tudi v tem svobodna, ko bo najmlajši brat končal univerzo in začel služiti ter tako nadomestil, kar bo dom izgubil, ko ne bo več mojega zaščitnika. Ko sem se obrnila na vodstvo bližnjega samostana, so mi odgovorili, da moram čakati tri leta, da trdnost svojega poklica preizkusim. Vse je bilo torej odloženo.

Klic pa ni zamrl! Po treh letih sem vztrajala, vendar vprašala svojega duhovnega voditelja, kako naj storim. Svetoval mi je, da naj prosim za spremembo. Če mi bodo odgovorili negativno, tedaj naj to smatram za božjo voljo, odneham in se posvetim študiju na inštitutu za katehiste. Kot katehistka bom potem v verskem delovanju med laiki mogla izpolnjevati naloge, ki mi jih je Bog naložil in me zanje odredil. Vodstvo samostana mi je odgovorilo negativno. Po 16 letih dela v tovarni sem službo odpovedala in prestopila v vrste katehistinj. Želim ostati zvesta temu delu, dokler bo taka božja volja!“

VSI POVERJENIKI „KATOLIŠKIH MISIJONOV“

imajo v prodaji predragoceno molitveno in premišljevalno knjigo

PRED BOGOM POKLEKNIMO

Spisal dr. Franc Jaklič. Druga, predelana in izpopolnjena izdaja.

Na 500 straneh biblijskega papirja, v dvobarvnem tisku, nudi najprej vsakdanje molitve, sveto mašo, razne litanije in drugo; kot posebnost, ki je v nobenem drugem molitveniku ni, pa duhovne misli k vsaki Zdravi Mariji vseh treh delov svetega rožnega venca. Nato sledi trinajst molitvenih ur, ki ne služijo samo za skupno pobožnost pred Najsvetejšim, ampak so **predragoceno gradivo za duhovno branje in vsakdanje premišljevanje!**

Vabimo vse rojake, da kupijo ta biser slovenske duhovne literature. S tem bodo obogatili svojo duhovnost, zraven pa še pomagali „Baragovemu misijonišču“, ki je drugo izdajo z velikimi žrtvami založilo.

NOVE CENE (v oklepajih za izvode z zlato obrezo):

Argentina, 400 (500) pesov.

Ostala Južna Amerika, 450 (550) pesov ali odgovarjajoče v domači valuti.

U.S.A. in Kanada, 3 (3.50) dolarje.

Avstrija, 50 (60) šilingov.

Francija, 10 (12) NF.

Avstralija in Anglija, 1.10 (1.14) funta.

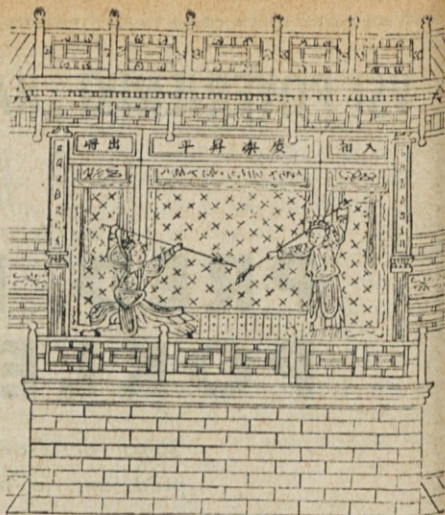
PODPRIMO SLOVENSKI DUHOVNI TISK!

PO TATARSKIH DEŽELAH IN TIBETU

Spomini s potovanja po tatarskih
deželah in Tibetu v letih
1844 - 46

Spisal Régis Evarist Huc C.M.;
prireديل prof. Alojzij Geržinič.

Nadaljevanje 17. poglavja.

Častitljiv lama naju je spet povedel k regentu. To pot je bil sam v prostrani, sijajno razsvetljeni, poslikani in pozlačeni dvorani. Povabil naju je, naj sedeva poleg njega na razkošno preprogo in nama bolj s kretnjami kot z besedo pokazal, kako se za naju zanima. Prekinil ga je prihod moža, ki je obuvalo pustil pred vrati. Bil je voditelj kašimirskih muslimanov. Pozdravil je tako, da je poneseł roko na čelo in dejal: Salamalek, nato pa se je naslonil na steber sredi dvorane. Ker je odlično znal kitajski jezik, ga je regent pozval za tolmača. Takoj po njegovem prihodu je služabnik pred naju postavil mizico z večerjo. Vprašala sva po Samdadžiembi in zvedela, da je med regentovimi služabniki in mu nič ne manjka.

Med večerjo in po njej je bilo veliko govora o Franciji in o deželah, ki sva jih prepotovala. Regent naju je vprašal, če znava slikati — vsaj zemljevide. Toliko je silil k temu, da sva mu končno izrazila začudenje. Tedaj je povedal, da naju Kitajci sumijo, da na potovanjih izdelujeva zemljevide. Pozval naju je, naj po pravici poveva, on naju bo ščitil. Skušala sva ga pomiriti in mu priznala, da nosiva s seboj zemljevide, tudi Tibeta, a da so to tiskane karte.

Pozno ponoči naju je regent povabil k počitku v njegovi palači. Zahvalila sva se, a dognala, da drugam ne moreva — bila sva ujetnika.

Okoli naju se je nabralo polno radovednih lam. Ko se na najino povabilo niso hoteli odstraniti sva glasno zmolila večerno molitev in ugasnila luč. Tedaj šele sva ostala sama. Prihajale so vse mogoče misli in skrbi. Potolažilo naju je zaupanje v Boga.

Zgodaj zjutraj je vstopil muslimanski poglavar. Sedel je med najini postelji in nama ponudil kolačev in kobljev. Ganilo naju je.

Imel je 32 let, z obraza mu je sijala plemenitost, dobrota in odkritost. Razodel mama je načrt oblasti. Najine reči bodo zapečatili, prenesli na sodišče in preiskali v navzočnosti regenta in kitajskega poslanika. Ako nimava z roko narisanih zemljevidov, sva lahko mirna; v nasprotnem primeru pa je najbolje, da mu priznava; tako lahko najdemo kakšno rešitev. Povedal je, da ga pošilja regent, katerega velik prijatelj je, in da so vse te neprijetnosti zahtevali Kitajci.

Dogodki so se res vrstili, kot je napovedal poglavar. V sprevidu smo šli iz palače do najinega stanovanja. Sam regent se je priključil, jahajoč na belcu. Sedel je sredi najine sobe na pozlačen stol, ki so ga zanj prinesli. Vprašal naju je, če so stvari, ki jih je videl, vse, kar imava. „Da, to je vse; to so vsa najina sredstva, s katerimi naj zavojščiva Tibet.“ „V teh besedah je nekaj zlobnosti. Nikoli nisem mislil, da se vaju je bati. Kaj pa je to?“ je dejal in pokazal na razpelo. „Ko bi dobro poznal ta predmet, ne bi dejal, da se naju ni bati. S tem hočeva zagospodovati Kitajski, Tatarski in Tibetu.“

K regentovim nogam je počenil pisar in napravil seznam najine imovine. Vsak kos so opremili s pečatom. Po tej dolgi ceremoniji smo se odpravili na sodišče. Nosači so bili takoj pri roki. Policijski lama je z ulice pozval mimo-idoče in ti so se radi odzvali. Mogočni sprevid je imel na čelu oboroženega jezdeca, sledili so nosači med dvema vrstama lam-orožnikov, regent s častnim spremstvom, na koncu pa uboga francoska misijonarja in množica radovednežev. Ponižujoči položaj nama je osladila misel na sprevid, ki je tiral Odrešenika po Jeruzalemskih ulicah k Pilatu. Prosila sva Ga, naj posveti najino ponižanje.

Na sodišču naju je že čakal kitajski poslanik. Z nekim prezirom, pomešanim s sramom zaradi žandarske vloge, mu je rekel regent: „Ti hočeš pregledati stvari teh tujcev. Tu so. Ti ljudje niso niti tako bogati niti tako silni, kot domnevaš.“

Pred Kišanovimi očmi so odprli oba zaboja z najinimi stvarmi. Vse sva razpostavila po veliki mizi. Francoske in latinske, kitajske in tatarske knjige, liturgična oprava in druge potrebščine, lepa zbirka litografij. Navzoči so strmeli z izbuljenimi očmi. Nihče še ni videl česa tako čudovitega. Pozabili so, da sva osumljenca. Tibetanci so nama stegovali jezik, Kitajci so se klanjali. Posebno so občudovali vrečico svetinje.

Celo regent in Kišan sta pozabila na vlogo sodnika. Prevzela ju je zbirka barvastih podob. Regent jih je občudoval s sklenjenimi rokami, Kišan pa se je delal vedeža in razlagal, kako so Francozi največji umetniki na svetu. Spraševal naju je po urah, daljnogledih, magičnih svetilkah. Tedaj sva odprla zabojček z mikroskopom. Edino Kišan je vedel, kaj je to. Ničemurne jo razlagal poslušalstvu namen nezasišne naprave. Posil naju je, naj podenj položiva kako živalco. Za odgovor sva aparat spet razstavila. „Menila sva — tako sva mu dejala —, da sva prišla na zaslišanje in sodbo, ne pa na komedijo.“ „Kakšno sodbo? Hoteli smo le pregledati vajine stvari in se prepričati, kdo sta.“ „O zemljevidih ne spregovoriš niti besede?“ „Da, da, to je važna zadeva. Kje jih imata?“ Predččila sva mu zemljevid sveta, drugega v Mercatorjevi projekciji in karto kitajskega cesarstva. Ta pogled je zadel regenta kot strela. Midva pa sva dejala Kišanu: „Srečna sva, da sva te našla v tej deželi. Kako naj bi sicer prepričala tibetanske oblasti, da zemljevidov nisva sama izdelala? Učen mož, kot si, poznavalec evropskih iznajdb, boš to takoj uvidel.“ Kišan se je čutil izredno počaščenega. „Na prvi pogled je videti, je odvrnil, da so ti zemljevidi tiskani.“ Te besede so regenta popolnoma potolažile.

Zdaj se ni bilo mogoče ogniti zemljepisni uri. V duhu ljubezni sva odgovarjala regentovim in Kišanovim vprašanjem.

Nato so prišli na vrsto nabožni predmeti. Kišan je o tem precej vedel, ko je bil podkralj v provinci Pačeli, je zadosti preganjal kristjane, da si je pridobil znanje o njihovem bogoslužju. To znanje je zdaj razkazoval navzočim.

Regent je kar sijal od zadovoljstva, da se ni našlo nič nevarnega. Naperjeno je rekel kitajskemu poslaniku: „Kaj zdaj misliš o teh ljudeh? Kaj z njima sto-

riti?“ „Sta Francoza in služabnika vere v Gospoda nebes. Vrla človeka sta; moramo ju pustiti v miru...“ Te besede je sprejelo odobravalno mrmranje prisotnih, oba misijonarja pa sta nanje v dnu srca odgovorila: Deo gratias!

Nosači so se spet oprtali z najinimi stvarmi. Sprevod je imel zdaj čisto drugačno lice. Novica o najinem opravičenju se je že raznesla po mestu. Ljudje so naju pozdravljali od vsepovsod.

Kmalu potem, ko sva ostala v stanovanju sama, se je na pragu pojavil muslimanski poglavar. Dva služabnika sta prinesla slavnostno kosilo. Za najina konja pa je dejal, da se silno zanima regent in da bi ju rad kupil. Ponudil nama je dve srebrni palici, težki po deset unč. Pošteno sva povedala, da je to mnogo preveč, a se ni dal pregovoriti. Zdaj sva bila lahko velikodušna midva. Poločila svo eno srebrno palico na Samdadžiembova kolena, češ, naj se s tem nedeljsko opravi.

Naslednji dan je bil še srečnejši. Zjutraj naju je muslimanski poglavar spremil k regentu in ta naju je prisrčno sprejel. Zaupno nama je razodel, da so Kitajci ljubosumni na najino bivanje v Lasi, da pa se moreva zanesti na njegovo zaščito in da smeva živeti svobodno. Ponudil nama je stanovanje v eni svojih hiš. Hvaležno sva sprejela velikodušno ponudbo. Bila je to velika olajšava za najino gospodarstvo, predvsem pa se nama je s tem zelo izboljšal položaj za apostolsko delovanje.

Še istega dne sva se preselila v krasne nove prostore. Najina prva skrb je bila, da sva največjo sobo preuredila v kapelo. Dušo nama je preplavilo veselje, ko sva končno lahko javno milila ob vznožju križa in to sredi prestolice budizma, kjer se morda še nikoli ni bleščal znak našega Zveličarja. Kakšno tolažbo sva čutila, ko sva slednjič mogla posredovati besede življenja tem ubogim ljudem! Kapelica je bila v resnici siromašna, a za naju je bila tisto stokratno povračilo, ki ga je Bog obljubil njim, ki se zaradi službe Njemu vsemu odrečejo.

Vsi prebivavci Lase so hoteli obiskati kapelo francoskih lam. Mnogi so se zadovoljili s kratko razlago razobešenih podob, nekaj pa jih je bilo, ki jih je stvar prizadela in so prosili za pouk o resnicah, ki sva jih prišla oznanjat. Prihajali so redno vsak dan, prizadevno prebirali povzetek krščanskega nauka, ki sva ga sestavila v Kunbunm, in naju prosili, naj jih naučiva „resničnih molitev.“

Prihajalo je tudi več Kitajcev, celo nekaj Kišanovih tajnikov. Eden se je prepričal o tem, da je krščanstvo prava vera, ni pa imel poguma, da bi javno prestopil. Bolj velikodušnega se je izkazal neki mlad zdravnik iz province Junan. Do najinega prihoda je živel knjigam in bolnikom, najrajši vernim, ki jih je zdravil zastonj, in postu, tako da so ga ljudje imenovali kitajskega puščavnika. Nekega dne je stopil v kapelo, medtem ko sva brala brevir. Poslušal je resno in zatopljeno. Takoj, ko sva končala, naju je vprašal, kaj pomeni velika podoba križanja. Po razlagi je prekrizal roke na prsih in molče zrl v podobo skoro pol ure. Oči so se mu napolnile s solzami, stegnil je roke proti Kristusu, padel na kolena in trikrat udaril s čelom ob tla. Ko se je dvignil, je vzkliknil: „To je edini Buda, ki ga morajo ljudje moliti.“ Z globokim poklonom naju je prosil, naj ga vzameva za učenca. Nisva se mogla ubraniti vtisa, da mu je dušo prevzel mogočen tok milosti. Na kratko sva mu razložila glavne točke krščanskega nauka; na vse je s prepričanjem odgovarjal: Verujem. Izročila sva mu majhno pozlačeno razpelo. Nemudoma si ga je obesil okrog vratu. Želel je še, da ga naučiva kratke molitve, ki bi jo mogel često ponavljati. Naučila sva ga besed: Jezus, odrešenik

sveta, usmili se me! Napisal si jih je na list papirja in se poslovil rekoč, da se v njem nikoli ne bo zbrisal spomin na ta dan. Z veliko gorečnostjo je poslej prihajal na pouk. Vere pred nikomur ni skrival. Če smo se kje srečali, naju je pozdravil z naučenim vzklikom.

Ko sva se tako trudila, da razširiva evangeljska zrnca med prebivalstvom Lase, nisva pozabila na regenta. Skoro vsak večer naju je povabil na večerjo, potem smo se pogovarjali pozno v noč. Bil je delaven in darovit mož, v lamaističnih knjigah se je temeljito izobrazil. Zelo rad se je razgovarjal o verskih zadevah. V začetku nama je dejal: „Prav sta storila, da sta šla na dolgo pot in skozi največje težave zaradi vere, saj vera je prevažna stvar. A vajina vera ni čista kot naša; potrebno je spoznati, katera je prava. Pazno in iskreno ju bomo torej preiskali in prevzeli tisto, ki se izkaže kot taka.“ Začeli smo s krščanstvom. Začudila sva se, da regenta ni nič presenetilo. Ponavljal je, da med obema verama ni bistvene razlike, različne so le razlage. Le v dveh točkah je priznal segel pod svojo svileno obleko in izpod pazduhe prinesel na dan lepo razvito razliko: glede začetka sveta in glede preseljevanja duš. Njegovo pojmovanje je bilo neke vrste širok panteizem.

Tibetanski jezik, po svoji naravi religiozen in mističen, izraža jasno in natančno pojme, ki so v zvezi z dušo in božanstvom. Na žalost ga nisva dovolj obvladala, zato je bil za tolmača mislimanski poglavar. Temu pa ni uspelo, da bi v kitajščini spretno izrazil metafizične pojme, tako da smo se težko sporazumevali. Uvideli smo, da se morava najprej dobro naučiti tibetanščine. Za učitelja nama je regent ponudil svojega nečaka; za povračilo naj bi midva tega nečaka spopodbjevala v kitajskem in mandžurskem jeziku. Hvaležno sva sprejela in res naglo napredovala v znanju tamkajšnje govorce.

Zelo so regenta zanimale tudi tehnične iznajdbe. Na enem takih večernih pogovorov smo prišli na mikroskop. To pot sva mu rada ustregla. Nabralo se je nekaj gledavcev. Vprašala sva, če nama kdo more postreči z bolho. Stvar je bila kaj lahka. Tajnik njegove milosti prvega ministra, častitljiv lama, je samo živalco. Zgrabila sva jo s kleščicami in lama se je takoj upri poskusu, češ da bova usmrtila živo bitje. Regent mu je ukazal molk in prosil, naj mu jo pokaževa pod lečami. „Cong Kaba!, je vzkliknil, saj je velika kot podgana! Prav pretreslo ga je. Za njim so vsi ostali napašli radovednost.

Regenta so take stvari in poročila o Franciji tako navdušile, da se je začel učiti francoščine.

V kratki dobi najinega blagostanja v Lasi sva imela tudi dovolj prijateljske stike s kitajskim poslanikom Kišanom. Dva ali trikrat naju je povabil na razgovor o politiki, ali kot pravijo Kitajci, govoriti prazne besede. Presenetilo naju je, kako dobro je poznal evropske zadeve. Odkrito je tudi pokazal na razliko med svobodo pri nas in kitajskim vladodržjem. „Vaša vlada je boljša od naše, je priznal. Naš cesar ne more vsega vedeti, pa vendar odloča o vsem, ne da bi si kdo drznil kaj oporekati. Pravi nam: To je belo, in mi pademo predenj in odgovorimo: Da, to je belo. Takoj nato nam pokaže isti predmet rekoč: To je črno. Mi se znova vržemo predenj in odgovorimo: Da, to je črno.“ „Kaj pa če porečete, da predmet ne more biti bel in črn obenem?“ „Morda bi cesar takemu pogumnemu človeku priznal, da ima prav, istočasno pa bi ga dal oglaviti. Pri nas ni skupščine vseh poglavarjev (Čung teu y). Pri vas bi ta skupščina vladarju preprečila, da ravna proti pravičnosti.“ Kišan nama je pripovedoval, kako čudno je Peking obravnaval nevarno nasprotje z Angleži l. 1839. Cesar je po-

klical osmero velikih svetovalcev (Čung tang) in jim govoril o dogodkih na jugu. Dejal je, da so se pustolovci z zapadnih morij izkazali za uporne in neposlušne; zato jih je treba zagrabiti in ostro kaznovati. Po tem svojem mnenju je cesar vprašal za sodbo svetovavcev. „Štirje mandžurski Čung tang so se vrgli predenj in dejali: Ča, ča, ča, ču dze ti fen fu (Da, da, da, to je gospodarstvo povelje). Tudi štirje kitajski Čung tang so se vrgli predenj in dejali: Če, če, če, hoang čang tin tien ngen (Da, da, da, to je nebeška dobrota cesarjeva). S tem je bil posvet zaključen.“ Ta dogodek je resničen, saj je Kišan tedaj bil eden od osmerih Čung tang.

(Sledi nadaljevanje 17. poglavja.)

po misijonskem svetu

Misijonska misel v semeniščih. Sklepi 10. misijonskega tečaja Misijonske duhovniške zveze (Rocca di Papa, septembra 1964.)

Deseti tečaj misijonskega študija za duhovniške kandidate je zbral v sledečih točkah najvažnejše zaključke predavanj in razgovorov.

1) Potrjujejo se študijski programi, ki jih je predložila Misijonska duhovniška zveza. Globoka hvaležnost velja spodbudi, ki jo je v tem pogledu dal sv. oče v avdienci: „Goreče se še v naprej posvečujte študiju misijonskih problemov na podlagi kulturnih programov, ki jih prejimate vsako leto; dragocenim letom duhovniškega oblikovanja v semeniščih dajte misijonske širine in poleta, in zapomnite si, da bo plodovitost vašega bodočega delovanja — pa naj bo smer, v katero bo krenilo vaše posvečenje, katera koli — brez dvoma odvisna tudi od plamena misijonskega ideala, ki ga boste ohranili v sebi in katerega boste znali graditi v vam zaupanih dušah s sredstvi, kakor vam jih bo narekovala duhovniška vnema, in z Gospodovo pomočjo.“

2) Vzgojna učinkovitost teh programov predpostavlja vesoljnostno, to je katoliško orientacijo splošnega pouka na različnih stopnjah šole; toda pouk naj vidi svojo opravičenost v zgodovini odrešenja in ostvarjanja božjega kraljestva.

3) Posebej so poročila na zborovanju poudarila naslednje točke:

a) Bogoslovje v svojih raznih panogah in verski pouk v ostalih tečajih naj

bi razvijala obe bitni značilnosti odrešenikovega načrta: vesoljstvenost in misijonskega duha. Zveličanje, ki ga ponuja Bog, ima vedno ekumensko perspektivo in se uresničuje z misijonstvom. Točka, proti kateri naj teži razmišljanje na svojih raznolikih področjih — bibličnem, dogmatičnem, zgodovinskem, moralnem —, bi morala biti: vsesplošno odrešenje v Kristusu po misijonskem delovanju Cerkve.

b) Na temelju bolj življenjskega in funkcionalnega pojmovanja kulture morajo šolski programi višjih gimnazij omogočiti jasno razumevanje človeških, zgodovinskih in socialnih problemov, posebno tistih, ki so povezani o sodobnim svetom; predvideti bolj skladno medsebojno razmerje predmetov; podajati bolj neposredne odnose s človekovim verskim vprašanjem in s sedanji problemi v življenju Cerkve; poudariti vesoljne vidike zgodovinske, leposlovne in filozofske kulture — povzpeti se torej nad zgolj evropski razgled.

c) Pouk v nižji in višji gimnaziji se mora navdihniti s temi načeli tudi tako, da poudarja vzgojni značaj šole in vesoljstvenih prijemov, ki v njej tiče, zlasti v zgodovini, zemljepisju in domačem jeziku. Resnična in zaokrožena misijonska zavest more pognati le v običajnem pouku, postavljenem na temelje zdravega duha univerzalnosti, preučevanega in poglobljenega s človeškega in bogoslovnega vidika.

4.) Želeti je torej da dá Misijonska duhovniška zveza pobudo za to, da skupno s semeniščnimi profesorji preučuje, kako to usmeritev spraviti v prakso.

5.) Vsak krožek se zaveže, da bo študijski program, ki ga predloži Zveza, izvedel v cikličnem razvijanju snovi, kar ima namen, da pokaže celoten in bistven pregled pglavitnih misijonskih vprašanj.

Ti programi hočejo biti v spodbudo in so izdelani z upanjem, da se po njih primerno vključi v običajni pouk. Odnačrt odrešenja sveta harmonično in slej izražajo zahtevo, da naj se najvažnejše stvari misijonstva obravnavajo določeno oblikovane.

6.) V izvajanju teh programov si bodo voditelji krožkov prizadevali, da si pridobe sodelovanje strokovnjakov in misijonarjev, pa tudi semeniščnih profesorjev.

7.) Opaziti je, da ima lepe uspehe tečaj zgodovine verstev, ki ga nekatera semenišča organizirajo med letom propeđeutike. Želimo, da bi prišel na spored vseh semenišč in predlagamo, da bi dobil orientacijo, ki bi bila vedno bolj v skladu s pastoralnimi in misijonskimi zahtevami Cerkve, upoštevajoč smernice Tajništva za nekristjane in prizadevajoč si za vključenje takih sestavin, ki so najbolj učinkovite v srečanju drugih verstev s krsčanstvom.

1964 — LETO PRENOVLJENEGA MISIJONSKEGA DUHA

More se reči, da je misijonstvo v l. 1964 stopilo na prvo mesto v katoliški Cerkvi. Predvsem sta mu dala poudarek dva izredna dogodka: debata na koncilu o osnutku, ki razpravlja o misijonski delavnosti, in mednarodni evharistični kongres v Bombayu z udeležbo Pavla VI.

Razpravi o misijonski delavnosti je dal posebno važnost papež, ki se je je osebno udeležil. Številni govori koncilskih očetov so podčrtali misijonsko zavest Cerkve; nujnost, da vsi katoličani pomnože svojo misijonsko delavnost, in potrebo, da se misijonske metode prenovijo, predvsem glede na misijonsko vzgojo in na sedanje okoliščine misijonskih dežel. Listina o misijonskem delu je šla v novo predelavo.

Evharistični kongres v Bombayu s papeževim misijonskim romarjem je odprl nova obzorja misijonski akciji. Papeževi govori in dejanja so pokazala na globoko versko hrepenenje množic. Nezavedno iščejo Kristusa in čakajo na to, da jim Cerkev proži roko in ponudi nebeški kruh in resnico.

Tudi nekatera druga dejanja Pavla VI. so izpričala njegovega apostolskega duha in imela svetoven odmev: proglasitev 22 ugandskih mučencev za svetnike; obisk zavoda sv. Petra apostola; številne poslanice misijonarjem,

koncilskim očetom, misijonskim ustanovam, avdiencie predstavnikom Ruande, Koreje, Indonezije, Zambije, Jordanije, izgnanim misijonarjem iz Sudana in osebnostim nekatoliških veroizpovedi.

KAJ SE SPEMINJA NA JAPONSKEM?

Vojna, poraz, nova ustava, sedem let ameriške zasedbe, poljedelska reforma in poplava zahodnih idej — vse to je močno vplivalo na ustaljene ustanove. Prva velika sprememba je novi položaj cesarja (tenno). Ustava iz l. 1947 ga je napravila zgolj za „simbol države in enotnosti ljudstva“. Oblast je cesar prejel od ljudstva.

Res je, da Japonci nikdar cesarja niso imeli za boga v našem smislu. Pri njih ni ostre meje med bogom in človekom, med naravnim in nadnaravnim redom, med božjim in ne božjim. Njegova oblast ni bila absolutna, sodelovati je moral s ministri in poslanci. Kot simbol edinosti države je moral stati nad strankami. Nova ustava torej njegovega stališča ni tako temeljito spremenila, kot misli marsikateri tujec.

Cesar se je „počlovečil“, hoditi je začel med ljudi, obiskoval koncerte, razstave, prireditve vseh vrst. Vse to je povečalo njegovo priljubljenost zlasti na deželi. Do viška je prišlo to razpolo-

ženje ob poroki prestolonaslednika Aki-hito z Mičiko, meščanskim dekletom.

Druugo veliko spremembo je prinesel 9. člen ustave:

„V resnični želji po miru, slonečemu na pravičnosti in redu, se japonski narod za vselej odreka vojni kot suverenemu pravu države, pa tudi grožnjam in uporabi sile kot sredstvu za reševanje mednarodnih spornih vprašanj. Da se namen tega člena doseže, se za zmerom odpravljajo oborožene sile na suhem, na morju in v zraku, prav tako tudi drugi vojni potencial. Pravica države do vojne se ne prizna“. Ljudje so v veliki večini z navdušenjem sprejeli te določbe in ne priznavajo poznejše vladine razlage, da člen ni proti oborožitvi v službi obrambe. Pacifizem je posebno med mladino postal kot nacionalni simbol.

Uradni naporji imajo za cilj gospodarski dvig nasproti vojaški moči. Diplomati se drže treh načel: zvestobe Združenim narodom, sodelovanja s svobodnim svetom in vključenja v skupnost azijskih narodov. Položaj Japonce je edinstven, zadržan, pasiven.

Spremembe po vojni so opazne posebno pri mladi generaciji. Mnogi mladi ljudje se sramujejo preteklosti. številne zahodne ideologije jih privlačijo. A pogled na Zapad jim kaže skrajno negotovost in nezaupanje do lastne velike preteklosti humanizma, individualizma, judovsko krščanske religije in prostega gospodarstva. Komunizem se jim zdi silno gibanje in jih čustveno in moralno privlači. Kolebajo med revolucionarno Azijo in modernim Zapadom. Nekdo je sodobne Japonce imenoval „sirote Vzhoda in Zahoda“.

Japonska skuša priti k sebi, vendar povratek v staro ni mogoč. Zdi se, da bo ohranila v bistvu svoj demokratsko-pacifistični, stabilni sistem povojne dobe. Seveda, če ne pride do revolucije ali do tretje svetovne vojne.

NADŠKOFIJSKO BOGOSLOVJE V NAIROBIJU (Kenija)

Nedavno so odprli novo bogoslovje v Nairobiju. Sprejelo bo lahko do 200 bogoslovcev iz vseh devetih škofij v

Keniji. Zgraditev tega učilišča je bila sklenjena l. 1957.

NOVA AFRISKA DRŽAVA

Severna Rodezija je postala samostojna država pod imenom Zambija. Med 3.497.000 prebivalci je katoličanov 535.000, katehumenov pa 88.000. Dežela je razdeljena na devet cerkvenih okrožij: eno nadškofijo, sedem škofij in eno apostolsko administraturo. Apostolatu se posveča 347 duhovnikov, 11 bratov, 437 redovnic in 834 katehistov.

DRŽAVLJANSKI ZAKONIK SLONOKOŠČENE OBALE

V državi Slonokoščena obala (zah. Afrika) so objavili nov državljanski zakonik. V njem se odpravljajo prisilni zakon, dota, matriarhat in poligamija. Nove določbe, ki jih je sprejela narodna skupščina, so posledica dolgoletnih prizadevanj, da se zaostale tradicije odpravijo in da se pospeši zdrav razvoj družine. Med sestavljavci novega zakonika je nadškof v Abidžanu msgr. Jago in Katoliška akcija Slonokoščene obale.

KATOLIŠKE ŠOLE

Po najnovejših statistikah štejejo katoliške šole po vsem svetu 24.420.500 učencev. Porazdeljeni so takole:

v Evropi	7.594.500
v Sev. Ameriki	7.165.500
v Afriki	4.527.500
v Aziji	2.766.000
v Južni Ameriki	1.857.000
v Oceaniji	510.000

STATISTIKA S FORMOZE

Po podatkih Kongregacije za širjenje vere je na Formozi med 11,5 milijoni prebivalcev 265.500 katoličanov in 46.500 katehumenov. V zadnjem letu so krstili 17.000 odraslih, število duhovnikov se je povečalo od 700 na 712, število redovnic pa od 656 na 716. Katehistov je 1256, to je 115 manj kot prejšnje leto. Na otoku je ena nadškofija in 6 škofij, štiri od teh so popolnoma v rokah kitajskih svetnih duhovnikov.

naši misijonarji pišejo...

NOVA SLOVENSKA MISIJONARKA

Prav za prav ni tako nova, saj je že skoraj leto dni v svojem misijonskem delokrogu. In katera je, kje deluje?

Med poverjeniki „Katoliških misijonov“, navedenimi na ovitku, najdete tudi g. Rudija Kneza v Clevelandu, ki že ves čas izhajanja našega lista zvesto pobira naročnino in tudi sicer deluje v pomoč misijonom v svojem področju. Ta požrtvovalni misijonski sodelavec v zaledju je brat nove naše misijonske delavke na misijonskem polju s. Kristine Knez. Le-ta ne deluje sicer v Afriki in kje v Aziji, pač pa med še zelo poganskimi rodovi centralne Amerike. In kakor šteujemo med misijonarke tiste slovenske šolske sestre, ki delujejo med še deloma poganskimi Čulupi Indijanci na meji Argentine in Paragvaja v Južni Ameriki, prav tako spada med misijonarke tudi ta delavka za pokristjanjenje guatemalskih Indijancev. Navajamo kar njeno drobno pisemce, ki nam v sicer skopih besedah vendarle potrди to veselo ugotovitev, da imamo Slovenci eno misijonarko več. Takole piše:

„Najlepša hvala za lepi mesečnik „Katoliški misijoni“, ki se ga vedno zelo veselim!

V tem letu (1964) sem bila predstavljena iz Solome v to novo postojanko (Santa Eulalia, Huehuetenango, Guatemala). Tukaj imamo župnijsko šolo z samimi Indijanci. Župnija šteje 10.000 duš, od katerih je le okrog 3.000 spreobrnjenih, vsi drugi pa so še pagani. Prosim Vas prav toplo, molite za te misijonke, ker zelo potrebujejo božje pomoči!“

Ko smo tako našim bralcem predstavili novo misijonarko, jih vabimo, da tudi njo vključijo v svoje molitve ter v gmotno pomoč! Misijonarko pa prosimo, naj nam o misijonu in svojem delu ter doživetjih kaj več poroča in morda tudi kako sliko pošlje za objavo! Naj jo ljubi Bog blagoslavlja z lepimi uspehi med njenimi dragimi Indijanci!

INDIJA

S. KONRADINA RESNIK poroča iz Bombaya:

„Me sestre tu smo si zadnje čase privzele še novo obliko apostolata krščanske ljubezni. Začele smo obiskovati takozvane „slums“ (v Argetini bi rekli „villa miseria“), to so bivališča najbolj revnih in zanemarjenih, ki so pogosto žrtve alkoholizma. Na tisoče je takih bivališč okrog tega indijskega velemezeta, prav tako pa tudi na deželi. Med njimi je velika mešanica: so hindujci, katoličani, muslimani... revščina zblizuje... Kolibe so tako nizke, da moramo v njih le čepeti ali sklonjeni stati. Neverjetno, v kakšnih življenskih pogo-

jih životarijo ti ljudje! Morda Vam o tem drugič kaj več napišem. Zadnje novice povedo, da nameravajo s pomočjo vlade in dobrotnikov graditi tem zapuščenim male hišice. O priliki evharističnega kongresa bodo organizirali svojsko pomoč tem revežem: Kakih 2.000 študentov bo moralo skozi več dni vsak po dve uri dnevno pomagati pri zidavi teh hišic.“

O kongresu in o obisku č. g. Zaletela pa piše misijonarka sledeče:

„Glede obiska g. župnika Zaletela: Pisala sem mu, da lahko pride stanovat k nam, in če nas bo gospod pravočasno obvestil o svojem prihodu, ga bo tudi kdo prišel čakati na letališče, ki je komaj kakih 10 minut vožnje z avtom od nas.“

Po končanem kongresu, 15. XII.:

„Kongres je pri kraju, a delo pa ne. Hvala Bogu za vse! Č. g. Vinko Zaletel je bil pri nas. Imel je seboj tudi nekaj slovenskih plošč in trakov, pa sem po 34 letih spet slišala slovensko petje. Na kongresu je bil tudi mariborski škof dr. Držečnik in dva druga iz Jugoslavije. Obiskal me je tudi misijonar iz Nagaland Pavle Bernik SDB. Kar potolažilo me je, ko sem videla, da tudi njemu slovenščina ne teče tako gladko. Pač nimamo prilike govoriti. Zdaj sem sklenila, da berem, molim in govorim sama s seboj le po slovensko, kajti drugo leto mislim iti domov na obisk, pa bi rada gladko govorila.“

Dne 21. II. 1965:

„V Evropo odpotujem 18. marca. Najprej grem v materinsko hišo, ki je v Liege, potem na Angleško, končno v Jugoslavijo, julija ali avgusta meseca, za kakih 10 dni. Koncem avgusta nameravam iti že spet nazaj v Indijo, če Bog da.“

Drugače z menoj po navadi. Zadnje leto delamo veliko več med ljudmi, tudi po deželi. Začetkom tega meseca sem šla na primer tudi jaz na misijonsko pot

K poročilu s. Medvešček: Ljudje se zbirajo k pogrebu male Iaimi.

v spremstvu še ene sestre in 18 učenk. V tistem kraju imajo naše sestre šolo, odkoder se potem vsak teden ena poda v spremstvu kakega dekleta v daljne vasi, kjer misijonarijo pred vsem med ženstvom. Gredo navadno za tri dni, spe na golih tleh in se hranijo kot drugi ljudje. Domovi so iz enega samega prostora: V enem kotu je ognjišče s kuhinjo, zraven je spalnica, na drugi strani so pa krave in kokoši, itd. Koliko se odpočiješ, če takega prenočišča nisi vajen, je drugo vprašanje. Te kraje in revna bivališča duhovno oskrbujejo očette jezuitje, ki so zelo vneti in delavni.

Priporočam Vam mojo pot v Evropo in v domovino v molitev, da bi srečno prišla nazaj v misijone, v katerih delujem že 34 let...!“

Iz pism raznim misijonskim delavcem, ki jih je pisala v drugi polovici lanskega leta S. TEREZIJA MEDVEŠČEK, Hči Marije Pomočnice, katera deluje v Assamu na severu Indije, povzamemo sledeče vesti:

„Oprostite, da se Vam nisem takoj oglasila za lepo pismo in dragoceno pomoč 50 dolarjev. Prav iskreni Bog plačaj za oboje! Zadnje čase imamo veliko izrednih stroškov, ker še dodelavamo novo poslopje našega misijona, pa tudi, ker nas prehrana za naša dekleta veliko stane, saj jih imamo 180 stalno, zadnje čase pa še 100 več, kajti sprejele smo pod našo streho begunke, ki so pribežale iz Pakistana. Morda ste kaj brali o grozotah, ki so jih morali pretrpeti v tej deželi, zlasti katoliški Garo, ki so se tamkaj naselili že pred več kot sto leti, pa jih zdaj pakistanski muslimani ne morejo videti. Pravijo, da jih je pribežalo nad 100.000, mnogo od njih pa na begu umrlo od naporov in lakote. Indijska vlada se trudi, kar more, da bi tem beguncem preskrbela zasilno streho in vsaj borno mero riža, a jih je vedno več in več. Ko bi Vi videli, kakšna so prišla ta begunska dekleta k nam: komaj kaj oblečena in nekatera silno onemogla. S pomočjo dobrotnikov smo jih lepo oblekle in jih zdaj oskrbujeemo. Zdaj hodi jo v šolo, a jim ne bo lahko, ker se morajo najprej učiti asamski jezik na-

mesto bengalskega, ki ga one znajo. Nekatere od begunk nič ne vedo, kaj se bo zgodilo z ostalo njih družino. Ena je videla, kako so ji mater ubili in očeta ranili. Vsaka ima svojo žalostno zgodbo. Če se najde kaka dobra duša, ki bi mogla kaj pomagati, ji bomo misijonarke in begunke zelo hvaležne in bomo molile zanjo. Jaz sem ekonominja misijona, ki hrani vsega skupaj nad 280 ust, zato bom osebnostno še posebej hvaležna. ! Zaupamo božji Previdnosti, da nam bo v potrebah še naprej pomagala kot dosedaj!

Tu naj Vam navedem resnični dogodek, ki se je odigral v kraju Jowai, kjer sem tudi jaz delovala 14 let, če se kaj spomnite.

Desetletna deklica Laimi je bila naša gojenka in se učila krščanski nauk. V začetku počitnic so prišli njeni starši in rekli, da bi jo imeli radi nekaj časa doma. Sestra prednica vpraša deklico, če želi iti z njim domov. Deklica pa je prosila starše in prednico, da ostane tudi med počitnicami pri sestrah, češ če se ji kaj zgodi, se boji, da ne bi bila pravočasno krščena. Starši so njeni prošnji ustregli, dasi ne preveč radi. Deklica je bila nato še posebno pridna ter vsem drugim, celo že krščenim v vzgled. Nekega dneva pa potoži, da se ne počuti dobro in da bi šla v posteljo. Dali so ji zdravila, a ji je začelo iti kljub temu na slabše. Slučajno so jo prišli prav ta dan obiskat sorodniki... Vprašali so jo, če hoče, da ostanejo pri njej. „Ni treba“, je bil njen odgovor, „sestre mi strežejo z vsem, kar potrebujem. če bi pa morala umreti, bi bila pa zelo vesela, ako bi to doživela tukaj, kajti gotovo bi me preje krstili in šla bom v nebesa.“ Naslednji dan se je deklici stanje še poslabšalo in poklicali so zdravnika, ki je dejal, da jo bo treba poslati v bolnišnico, ako se ji ne zboljša. Ker se le ni hotelo obrniti na boljše, so se odločile spraviti je v bolnico, a so jo brž krstile, ker se jim je zdelo, da je vedno slabša in v smrtni nevarnosti. In res je deklica kmalu izdihnila, še preden so jo odpeljali. Obvestili so sorodnike in jim povedali, da so jo krstili,

Nestrohljeno truplo male Laimi so izkopali, potem so ga pa v slovesnem pogrebnem sprevedu nesli na katoliško pokopališče. (Vse tri slike je poslala s. Terezija Medvežek, ki nam izredni dogodek opisuje.)

ker je ona tako želela in da bodo deklico pokopali po krščanski navadi, ne pa sežgali kot je navada pri hindujcih. Pa jih ni bilo mogoče prepričati. Vsi žalostni so deklico položili v krsto in jo odnesli v domačo vas, da jo tam sežgo. Tedaj pa se je zgodilo nekaj čudnega. Niso in niso mogli ognja zapaliti, in ko so šli iskat bolj suhega dračja, se jim je prikazala pojava, ki jim je naročila, da Kiara (tako se je deklica imenovala po krstu) ne sme biti sežgana. Preplašeni so truplo kar tam na mestu hitro pokopali. Pet mesecev kasneje pa so ljudje, ki so nabirali drva tam v bližini njenega groba, slišali neke prekrasne melodije kot še nikdar prej ne. Vsi prevzeti pohitijo v vas in povedo, kaj so čuli. Tedaj so se sorodniki odločili prositi sestre, da deklico pokopljejo na cerkvenem pokopališču. Izkopali so krsto in jo odprli ter našli deklico skoraj nedotaknjeno od trohnobe, čeprav je bila že skoraj pol leta pokopana v zem-

lji. Vsi so se začudili in vsa vas se je udeležila katoliškega pogreba. Od tedaj naprej so se množično priglašali za sveti krst in danes je že skoraj vsa vas katoliška. Tako včasih tak čuden dogodek pomaga misijonarjem ljudi privedi k sveti veri.

Od časa do časa zadene tudi mene sreča, da grem na misijonsko pot po oddaljenih vaseh, kjer učimo krščanski nauk in pripravljamo odrasle na sveti krst. Pred kratkim sem šla z eno izmed naših sester domačink spet za štirinajst dni v neko vas in sva pripravili 18 odraslih za sveti krst, 36 pa za sveto obhajilo, še več za sveto spoved, med njimi tudi mnoge, ki so se kar odvadili spovedovati. Po božiču grem spet v drugo vas, tudi za dva tedna. Na evharistični kongres smo pa poslale samo več indijskih sestra, da zlasti one dožive ta veliki verski dogodek svoje velike domovine, ki je pa po večini še poganska. Upamo, da bo kongres obrodil trajne sadove.“

MISIJONSKI DAROVI

Sklad slovenskih misijonarjev

Edvard Širca, Luján, 1.000 pesov; istotam N.N., 500 pesov (Argentina). *Kanada* (v kan. dolarjih): Frank Mrache, Noranda, 10; Miriam Osredkar, Toronto, 3; Vili in Mihael Stajan, Toni in Stane Ferkulj, Janez Tompo, vsi ministrantje župnije Brezmadežne, 1,05 dol. *Venezuela*: Marija Ilija, 1,100 bol.; Sodja Maks, 100 bol.; N.N., 50 bol. (skupaj 277 bol.) — *Francija*: Vončina Jožefa, Moselle, 10 NF. — Za č. o. Cukale Jožeta S. J.: č. g. Stanko Skvarča, Luján, Argentina, 1.200 pesov; za g. Ivana štanta CM, družina Jerneja Kramarja, Kanada, 2 dolarja.

DSV.

Frančiška Peternelj, Luján, Argentina, 100 pesov.

Tiskovni sklad „Katol. misijonov“

V Argentini (v pesih): Marija L. Skabar, 50; družina Šmalc, Lanus, 50.

V U.S.A. (v dolarjih): + Frances Magerle in + Johanna Belaj, vsaka po 2 dol.; Jennie Mozovec, 2; Sophie Simčič, 9,50; Frank Kamin, 2; Jennie Kozelj, 2; Lajze Zorenc, 1; Mathew J. Tekavec, 1.

Kanada (v kan. dol.): Frank Mrace, 0,50; Ivana Skopin, 0,50.

Francija (v frankih): Marija Steržina, Moselle, 14.

Za misijone

Družina Božnar, Mendoza, 4.000 pesov; N.N., Luján, 500 pesov. — Izkupiček misijonske znamkarske akcije v Argentini, gg. Marijan Amon in Šenk J.: 14.000 pesov.

VSEM TISOČKRAT BOG POVRNI!

"KATOLIŠKI MISIJONI" so splošen misijonski mesečnik, glasilo papeških misijonskih družb, slovenskih misijonarjev, "Slovenske misijonske zveze". Izdaja ga "Baragovo misijonišče". Urejuje in upravlja Lenček Ladislav C.M. — Naslov uredništva in uprave: Loubet 4029, Remedios de Escalada, Provincia Buenos Aires. Tiska Slovenska tiskovna družba "Baraga", Pedernera 3253. S cerkvenim dovoljenjem.

Ovitek opremil arh. Vladimir Mazi.

NAROČNINA: V Argentini in sosednjih deželah: navadna 400, podporna 800, dosmrtna 4.000 pesov. V U.S.A. in Kanadi: 3 (6,40) dolarjev. V Italiji 1.600 (3.200, 20.00) lir. V Avstriji 60 (120, 800) šilingov. V Franciji 12 (24, 160) NF. V Angliji in Avstraliji 1 ¼ (2 ½, 16) funtov.

PLAČUJE SE NA SLEDEČIH NASLOVIH:

Argentina: Baragovo misijonišče, Loubet 4029, Remedios de Escalada, prov. Buenos Aires. — Dušnopastirska pisarna, Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires.

U.S.A.: Rev. Charles A. Wolbang C.M., St. Joseph's College, P.O. Box 351, Princeton, New Jersey, 08540 Mr. Rudi Knez, 679 St., Cleveland, Ohio 44110. — Mrs. John. Tushar, Box 731, Gilbert, Minn. 55741.

Kanada: Za župnijo Marije Pomagaj: Rev. Stanislav Boljka C.M., 611 Manning Ave, Toronto 4. Ont. Za Ontario (razen Port Arthurja) in za Quebec: Rev. John Kopač C.M, 229 Brown's Line, Toronto 14, Ont. Za Port Arthur (Ont.) in za vso ostalo srednjo in zapadno Kanado: Rev. Jože Mejač C.M., 95 Macdonald Ave, Winnipeg 2, Man.

Italija: Dr. Kazimir Humar, Corte San Ilario 7, Gorizia.

Trst: Oddajati na naslov: Marijina družba, Via Risorta 3.

Francija: Louis Klančar C.M., Rue de Sévres 95, Paris (VI).

Avstrija: B. Seelsorgeamt, Viktringer Ring 26, Klagenfurt. — Rev. Alojzij Luksar, Kamen 14, P. Kanzian i. J. Kärnten. — Rev. Miklavčič Anton, Spittal a/Drau, Kapellengasse 15, Kärnten.

Avstralija: Franc Vrabec, Archbishop's House, West. Tce. Adelaide, S. Australia.

IZ VSEBINE TE ŠTEVILKE

Univerze v Afriki — Čudovit razvoj dr. Janeževe misijonske
bolnice — Tri slovenske uršulinke — Kako sem postala ka-
tehistinja — Pred Bogom pokleknimo! — Po tatarskih deže-
lah in Tibetu — Po misijonskem svetu — Naši misijonarji
pišejo.

LEPO SE PRIPOROČAMO ZA PORAVNAVO NAROČNINE!

Sliki na prvi strani: Marijin kip v gorah...? Ne, ampak res krasna fotografija nepalske matere z detetom v gorah himalajskega predgorja. — Spodaj: Misijonar na obisku pri domačinih.

Correc
Argentino
Suc. 34 (B)

TARIFA REDUCIDA

CONCESION 5612

Registro de la Prop. Int. No. 528.26
Domicilio legal. Cochabamba 1467,
Director responsable. Lenček Ladislav
Buenos Aires.

Sliki na tej strani: Zgoraj: Misijonar med ubožnim korejskim prebivalstvom. „Vsem je postal vse, da bi vse pridobil za Kristusa“. — Spodaj: Misijonar na nevarnih poteh v pragozdu.

